

Raporto de la IV-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso

Londono

La 11-an de aŭgusto 2014

Conway Hall

Por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato!
Por ke justeco estu farita al la viktimoj de la Eklezioj!

Por Libera Penso!

PROGRAMME

En Conway Hall, liberpensuloj el la tuta mondo denove kunvenis por debati kaj agi por la Apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, por ke justeco estu farita al viktimoj de religioj kaj kontraŭ publika financado de Eklezioj.

9:30 a.m. : AILP-Kongreso

Sub la prezidanteco de Antonio Vergara (Ĉilio), Fernando Lozada (Argentino) kaj David Silverman (Usono) proparolantoj de la AILP kun la asistado de David Gozlan (Francio), parolos :

Keith Porteous Wood, Plenuma Direktoro de la Nacia Sekulara Societo (NSS) de Britio kaj proparolanto de la AILP, faros prezenton pri traktado de ekleziaj krimoj kaj alportado de justeco al viktimoj.

Nina Sankari (Pollando), Maria Montello (Italio), Francisco Delgado (Hispanio) kaj Fernando Lozada (Argentino), parolis pri la situacio en siaj respektivaj landoj.

Christian Eyschen (Francio), proparolanto de la AILP, prezentis la konkludojn kaj proponis solenan deklaron de la AILP.

12 p.m./14 p.m. : Kunsido de la Internacia Konsilio de la AILP.

14:00 : Internacia Renkontiĝo por Disigo de Eklezioj kaj Ŝtato.

Parolis, sub la komuna prezidanteco de Jean-Sébastien Pierre (Francio), Keith Porteous Wood (Britio), Christian Eyschen (Francio) kaj David Rand (Kanado), reprezentantoj por la AILP:

- David Gozlan (Francio)
- Paul Wattiez (Belgio)
- Léo Igwé (Niĝerio)
- Albert Riba (Hispanio), proparolanto de la AILP
- Gautier -Ernest Ngumbu (Francio)
- Constantin Ozon-Iancu (Rumanio)
- David Silverman (Usono), proparolanto de la AILP
- Legado de la mesaĝo de Soja Eggerickx, Prezidanto dento de la IHEU
- Francisco Delgado (Hispanio)
- Elbio Laxalte (Urugvajo), proparolanto de la AILP
- Antonio Vergara (Ĉilio)
- David Rand (Kanado), proparolanto de la AILP
- Monica (Ĉilio)

- Babu Gogineni (Hindio)
- Jean-Sébastien Pierre (Francio), prezidanto FNLP
- David Gozlan (Francio)

Mesaĝoj legas:

- Georges Saad (Libano)
- Max kaj Meg Wallace (Nov-Zelando)
- Alfredo Nortega (Peruo)
- Mario Benitez Reyes (Paragvajo)
- Alejandro Fernandez (Ĉilio)

Lundo matena kunsido AILP-Kongreso

Keith Porteous Wood

(NSS Administra Direktoro kaj AILP-Reprezentanto, Britio)

p. 4

Nina Sankari

(Vicprezidanto de la Ateista Koalicio, Pollando)

p.11

Maria Mantello

(Prezidanto de la Nacia LP-Asocio "Giordano Bruno", Italio)

p.16

Fernando Lozada

(AILP-reprezentanto, Argentino)

p.20

Francisko Delgado

(Hispanio)

p.27

Christian Eyschen

(Vicprezidanto de la FNLP, Proparolanto de la AILP, Francio)

p.33

Interveno de Keith Porteous Wood

Mi bezonus pli da tempo ol

elabori inventaron de ĉiuj seksaj atakoj faritaj de pastroj konataj ĝis nun. La faktoj estas disponeblaj por ĉiuj, el publikaj fontoj. Kaj prefere ol prezenti la tutan laboron, kiun ni faris en ĉi tiu areo dum la lastaj dek jaroj, mi fokusiĝos pri iuj analizoj kaj konkludoj – kaj pli grave, kion ni ĉiuj povas fari kune en la estonteco.

Ni unue devas konsenti pri la uzataj terminoj

lia. Mi uzos la terminon "infana seksa atako" dum mia prezento ĉar tio estas la akceptita esprimo, sed ĝi estas iom mallonga. Prefere estu dirite "infana seksperforto kaj alia perforto kontraŭ neplenaĝuloj, inkluzive de psikologia, fizika kaj seksa perforto".

Kial ni koncentriĝas pri katolikaj institucioj?

Sendube, la plimulto de kazoj de infana seksmisuzo okazas ene de familioj aŭ pli larĝaj amikoj kaj la plej multaj aliaj kazoj ene de institucioj, precipe tiuj en kiuj infanoj estas forigitaj de siaj gepatroj.

Estas klare, precipe en Britio, ke en la pasinteco, famuloj kaj politikistoj uzis sian potencon por akiri aliron al neplenaĝuloj, mistrakti ilin kaj eviti justecon. Foje tia atako okazis ene de institucioj, kiel BBC aŭ en hospitaloj aŭ lernejoj. Ĉi tio memorigas alian aspekton de ĉi tiuj atakoj, nome

potenco misuzo. Kaj se ni retroiras kelkajn jardekojn, neniu estis pli potenca en paroĥoj ol la pastro, aŭ en lernejoj, la instruisto. Ĉi tiu potenco permesis al ili fari tion, kion ili volis, sen problemoj, kun la certeco, ke la plej eta akuzo kontraŭ ili ĉiam estos forĵetita.

Institucioj estis precipe emaj efektiviĝi tiujn atakojn ĉar iliaj loĝantoj estis, plejparte, tute fortranĉitaj de socio kaj sub la kontrolo de kunlaborantaro. Ni koncentriĝas pri atakoj faritaj de pastroj, precipe en institucioj, pro kialoj de respekto al sekularismo kaj precipe sur la konsiderinda potenco de la personaro de tiaj establadoj, almenaŭ en la pasinteco. Ekzistis pli da ŝancoj por pastraro ataki neplenaĝulojn plenumante siajn devontigon, kaj religiaj institucioj tro ofte evitis civilan justecon, male al siaj civilaj ekvivalentoj.

Plej multaj, se ne ĉiuj, religioj faris seksan atakon kontraŭ infanoj kaj ĉi tio estis preskaŭ sisteme kaŝita. Mi estis atentigita pri tiaj praktikoj koncerne judojn, islamanojn kaj anglikanojn.

Kial do ni pli emfazas la Katolika Eklezio? Ĉu ĉi tio estas vualita formo de kontraŭkatolikismo? Kompreneble ne. La

skalo de seksaj atakoj malkovritaj ene de la Katolika Eklezio en la lastaj jardekoj estas multe pli granda ol tiuj praktikitaj de ĉiuj aliaj religioj kombinitaj. Ne estas kredinde diri, ke tiuj revelacioj ŝuldiĝas al kontraŭkatolikismo, nek diri, ke atakoj samskalaj estis praktikitaj de aliaj religioj.

sen ke tio estu sciata.

Kio estas malantaŭ ĉi tiu problemo?

Ĉi tio ne estas nova problemo. Ĝi ekzistas dum pli ol mil jaroj kaj verŝajne aperis en la fruaj tagoj de la Katolika Eklezio.

Ni ne havas tempon por detaligi ĉiujn kaŭzojn de ĉi tiu problemo, sed mi ŝatus resumi tiujn, kiuj ŝajnas al mi la ĉefaj. En multaj landoj kie la Katolika Eklezio tenas superregan lokon, ekzistis devo geedziĝi, la nura escepto al tio estis por tiuj kiuj elektis religian vivon; ili estis malpermesitaj edziĝi.

Tiuj, kiuj ne povis geedziĝi, eble ĉar ili ne estis aliseksemaĵoj aŭ ne povis havi rilatojn kun plenkreskuloj de la kontraŭa sekso, povis eviti nigraliston elektante.

religia vivo kiel pastro, monaĥino aŭ alie.

Fari ĉi tiun elekton, kompreneble, ne disipis seksan frustrigon.

de tiuj homoj aŭ eĉ tiu de iliaj aliseksemaĵoj kolegoj.

Ili ĉiuj estis enfermitaj en a

institucio, for de publika vido kaj "provizante" ilin per infanoj, ili ricevis tiel la eblecon havi dominan rolon. Tre ofte ĉi tio kondukis al seksa atako de infanoj. Tiuj atakoj iĝis endemiaj, kaj la krimintoj de tiuj agoj estis tro multaj por ke la hierarkio forpelu ilin, eĉ se ĝi estus dezirinta. La respondecaĵo ĉe la plej altaj niveloj de ĉi tiuj strukturoj komprenis, ke la sola supervivstrategio por si mem kaj por la institucioj estis silentigi kaj nei ĉiujn akuzojn kaj

certigi ke tiuj ne atingu la civilajn aŭtoritatojn. Kiam la skandalo iĝis publika kaj infanprotektaj oficiroj estis nomumitaj, ili klopodis kiel eble plej forte esti parto de ĝi.

Iu ajn, kiu serĉus la situaciojn, kie ni plej verŝajne havas maksimuman nombron da atakoj - fizikaj, psikologiaj aŭ seksaj kontraŭ infanoj -

infanoj - malfacile trovis ion pli bonan ol la modelon de katolikaj institucioj.

En kiuj landoj ne ekzistas agreso kaj en kiu lando ni havas la plej malbonan situacion kaj kial?

Mi ŝatus mallonge ekzameni variadojn en la ofteco de konataj kazoj de infanmistrakto en malsamaj landoj. Kial Irlando estas, kiom ni scias, la lando kun la plej alta nombro da ĉi tiuj kazoj? Ĉi tio estas duoble surpriza, pro la reputacio de Irlando pro sia sento de humuro kaj gastamo. La ŝlosilo povas esti en la fakto ke Irlando havis (sed multe malpli nun) profunde religian tradicion.

Mi pensas, ke ĉi tiu fervoro "rajtigis" la religiuojn fari tion, kion ili volis, tiom kiom ili povis sen ia risko de kontraŭstaro. En la maloftaj kazoj kie

plendo estis prezentita kontraŭ malica ago farita

tra la Eklezio, la polico sisteme kontaktis la episkopon. Ĉi-lasto estis sendube

kelkaj trankviligaj komentoj kaj la problemoj daŭris.

Antaŭ 100 jaroj, la irlandanoj secesiis de Britio kaj la brita establado lasis povon vaka. Tion tiam supozis - oportune - la Eklezio. La registaro de la nova Respubliko konsistis preskaŭ tute el katolikoj kaj mi suspektas, ke multaj estis pli lojalaj al sia Eklezio ol al sia Ŝtato. La Katolika Eklezio estis fakte departemento de la Ŝtato, aŭ ĉu ĝi estis inverse? Ĉiukaze ne estis disiĝo inter Eklezio kaj Ŝtato.

Alivorte, la ĉefa kaŭzo de la problemoj de Irlando estas la manko de disiĝo. Kaj tio validas, eble ne samgrade, al aliaj landoj.

La kapablo de Vatikano certigi ke ĉiuj akuzoj estas senditaj al sia propra "suverena ŝtato", preter la atingo de laikaj civilaj aŭtoritatoj, konsistigas kaj la antitezon de sekularismo kaj

alia kaŭzo de la ab-
procesigo de ĉiuj tribunaloj
respondeca por ĉi tiuj atakoj.

En multaj landoj, signifa
nombro da kazoj de seksa
atako de pastraro estis
raportita kaj novaj estas
regule malkovritaj. La
foresto de raporto ne
signifas, ke ne ekzistas problemoj.

Ofte estas konspiro de silento ĝis kuraĝaj homoj elparolas aŭ ĝis antaŭe
entombigita dokumento venas al la lumo. Ĉi tio ofte instigas aliajn
antaŭeniri.

Mi estis tre surprizita aŭdi la reprezentanton de la Sankta Seĝo ĉe la
Unuiĝintaj Nacioj, ĉefepiskopo Silvano Tomasi, deklari la pasintan
januaron antaŭ la Komitato pri la Rajtoj de la Infano: "En okcidentaj
landoj mankas pastroj kaj tie estas tie. la plej multaj atakoj."

Eble li volis, ke ni konkludu, ke la agresaj pastroj ne estis procesigitaj en
Okcidento pro ilia manko, sed ke tio ne validas por la resto de la
mondo? Ĉiaokaze, Vatikano argumentas dum jardekoj, ke la problemoj
estas specifa por unu parto de la mondo -

cinika strategio por minimumigi la gravecon de la faktoj.
Dum la revelacio aperis, ĉi tiu mondoparto iom post iom plivastiĝis, kaj
mi estas konvinkita, ke la fenomeno estas tutmonda.

Pli kredinda klarigo pri la koncentriĝo de kazoj en okcidentaj landoj
povas kuŝi en tio, ke en ĉi tiuj landoj la gazetaro estas malpli reguligita
kaj estas pli malfacile kaŝi skandalojn. Kaj ju malpli verŝajne la kulpuloj
estos kaptitaj kaj alportitaj al justeco, des pli verŝajne estos atakoj.

Krome, oni ĝenerale akceptas, ke kulpuloj

Okcidentaj landoj estis
senditaj al evolulandoj, for de
la scivolaj okuloj de la
gazetaro, sed ŝajnas
neverŝajne, ke la granda
plimulto el ili ne havos sian
daŭran.

malutilaj "aktivecoj".

Miaflanke, mi pensas, ke, pli kaj pli, ni aŭdos pri, je maltrankviligaj
niveletoj, kazoj de pastroj, kiuj forlasis okcidentajn landojn, daŭriginte
siajn krimajn agojn. Kaj jen kio komencis okazi en Sudameriko.

La naturo de la atakoj kaj iliaj efikoj

Kaj ni ne devas ignori atakojn, kiuj ne estas seksaj; kiel la fizika krueleco,
ŝajne ofte sadisma, farita precipe de la Kristanaj Fratoj kaj kelkaj
monaĥinoj kaj kiu estis la normo en tiuj institucioj. La ĉefa efiko al la
malmultaj viktimoj, kun kiuj mi havis la ŝancon paroli pri tio, estis puŝi
ilin forlasi la Eklezion.

Kelkaj el ĉi tiuj viktimoj de seksa atako sukcesas forigi ĝin el sia memoro.
Unu virino, kiun mi konas, subpremis ĉi tion dum preskaŭ 40 jaroj, eĉ
ne rakontante al sia edzo. Sed por multaj, se ne la plimulto, la
longedaŭraj atakoj havis efikojn al iliaj personecoj, malhelpante ilin fidi
iun ajn aŭ starigi homajn rilatojn, puŝante ilin en retiriĝon kaj depresion.
En signifa nombro da kazoj, tio puŝis ilin al drogoj aŭ alkoholo, detruante
iliajn vivojn kaj tiujn de tiuj ĉirkaŭ ili, foje kaŭzante vundon aŭ eĉ morton.

Unu el la advokatoj de la viktimoj diris al mi ĉe la Nacioj

Kuniĝis, ke signifa nombro da liaj klientoj provis memmortigon, foje
sukcese. Tiaj patologioj kaj tragedioj ruinigas la vivojn de familioj

same kiel tiu de proksimaj amikoj, inkluzive de sekvoj kiuj makuligas la reputacion de estontaj generacioj - kun, ekzemple, financaj sekvoj aŭ familiaj rompoj.

La Papo ĵus pardonpetis pro ĉi tiuj aferoj.

Sed sub la regado de ĉi tiu papo, eĉ se ĝi estas iom malpli ol sub tiu de lia antaŭulo, la advokatoj klarigis al mi, ke la Eklezio daŭre rezistas ĉiujn postulojn pri kompenso kaj malkaŝo de identeco aŭ procesigo de la atakantoj.

Laboro farita ĝis nun

Mia engaĝiĝo en ĉi tiuj aferoj komenciĝis kiam mi iris al Boston, Masaĉuseco - la plej granda katolika diocezo en Usono, ĉar revelacioj pri la Ĉefepiskopo de Boston aperis al la surfaco. Estis Kardinalo Juro kaj li

estis akuzita je esti kovrinta seksajn atakojn sur tre granda skalo. Ĝi estis la rezulto de la laboro de esplora ĵurnalisto, kiu havis suspektojn kaj kiu ne volis lasi ĉi tiun gliti, kio estas al lia merito.

Dum longa tempo, Law estis vokita por atesti antaŭ la Kortumo kaj pli kaj pli profundiĝis en la veron de siaj deklaroj aŭ atesto kaj estis vokoj por lia eksciĝo. La tiama papo, Johano Paŭlo la 2-a, tiam urĝe intervenis publike por malakcepti tiujn postulojn, sed la katolikaj fideluloj en Boston ignoris lin kaj Law estis devigita eksciĝi.

Li tiam fuĝis al Vatikano, fakte por eviti justecon, ĉar ŝtatestekurecaj agentoj estis survoje al liaj loĝejoj kiam li fuĝis. Kaj tre grandaj sumoj estis pagitaj en kompenso. Ĉu li estis publike punita de la Eklezio? defrokita? aŭ eĉ senigita de sia titolo? Male, li ricevis promocion ĉar oni proponis al li estri prestiĝan bazilikon en Romo, li restis membro de la Pontifika Konsilantaro de la Familio kaj eĉ oficis ĉe entombigoj.

papa. Ĉio ĉi altigis alarmon kaj mi malkovris, ke Vatikano, sub sia diplomatia nomo de Sankta Seĝo, estas subskribinto de la Konvencio.

Unuiĝintaj Nacioj por la Rajtoj de la Infano.

Motivigita de la bonega laboro farita de Katolikoj por Elekti en Vaŝingtono, mi kontrolis kiom da artikoloj de la Konvencio estas malobservitaj de la Sankta Seĝo, kaj estis multaj.

Ni plurfoje levis la temon de tiuj malobservoj dum la plenkunsidoj de la Konsilio pri la Rajtoj de la Infanoj de Unuiĝintaj Nacioj, danke al la IHEU, dum tri jaroj. Unu el tiuj malobservoj estis nediskutebla: la foresto de kvinjara raporto disponigita de la Sankta Seĝo; io kiel 10 jaroj mankis. Ili fine prezentis unu, mi pensas responde al la premo farita, kaj la Komitato pri la Rajtoj de la Infano ekzamenis tiun ĉi raporton, kiel ĝi faras por ĉiu membroŝtato.

Tamen, la raporto de la Sankta Seĝo estis tre mallonga kaj inkludis malmultajn detalojn pri seksmisuzo. Ĝi estis preparita kiam Benedikto la 16-a ankoraŭ estis en oficejo, do verŝajne ne estis surprizo.

Sekve de tiu raporto, la petoj de la Komitato al Vatikano estis tute ignoritaj, eĉ post la surtroniĝo de Francisko al la papofico.

Ni respondis al la invito de la Komitato kaj iris prezenti niajn zorgojn. Ni renkontiĝis kun reprezentantoj de viktimoj de atenco en privata kunveno de la Komitato dum kiu ni estis krucdemanditaj pri niaj proponoj. Proksimume ses monatojn poste, en januaro de ĉi tiu jaro, ankaŭ reprezentantoj de la Sankta Seĝo estis publike krucdemandataj. Ili ankoraŭ donis malmulte da tereno, ignorante aŭ evitante multajn demandojn kaj petojn de la

Komitato. La Komitato tiam publikigis siajn rezultojn, kiuj estis tre kritikaj. Tiuj estis la temo de sensacia kaj senprecedenca diskonigo tra la mondo. La Vatikano publikigis gazetarajn komunikojn kaj post la aŭdiencoj kaj post la publikigo de la rezultoj, impertinente mokante la Komitaton kaj honte subtaksante ĝiajn kritikantojn. Ĉi tio estas malgraŭ la fakto, ke liaj provoj de misinformado estis tute forbalaitaj de negativa amaskomunikila kovrado tra la mondo.

Iuj kazoj de 'sur infanoj ankaŭ falis en la kadro de tio, kion la Konvencio de Unuiĝintaj Nacioj difinas kiel "torturo". Hazarde, la Komitato de Unuiĝintaj Nacioj kontraŭ Torturo produktis sian raporton kelkajn monatojn poste kaj atingis la samajn konkludojn. Li plejparte evitis vaticanan cenzuron enkadrigante iliajn kritikojn en multe pli diplomatiaj esprimoj.

Plej ŝoka el ĉio, Vatikano rifuzis akcepti respondecon laŭ iu ajn konvencio por la agadoj de la Eklezio ĉirkaŭ la mondo, provante krude aserti, ke ĝi estis tute aparta organizo super kiu li havis neniun kontrolon. Vatikanaĵoj oficialuloj rifuzis la ripetajn petojn de la Komitato pri aliro al datumbazoj enhavantaj akuzojn de klerikala misuzo, kiuj estas singarde centralizitaj ĉe Vatikano laŭ ordo de la Papo. Tiu rifuzo en si mem estis malobservo de ĉiu el la Konvencioj.

La sinteno de la Papoj

Papo Francisko provas elradikigi monlavodon ĉe la Vati-can banko kaj faris kuraĝan paroladon en julio kontraŭ la mafio, malgraŭ la proksimaj ligoj kiujn ili havas aŭ havis.

La granda demando estas ĉu la nova kaj ridetanta papo Francisko volas lanĉi procedurojn kontraŭ tiuj, kiuj faris atakojn kaj eĉ

scii ĉu li havas la eblecon?

Alia klarigo estas, ke estas tiom por perdi pro esti travidebla pri la pasinteco, ke li ne opinias, ke tio estas ebla, aŭ ke liaj kolegoj neniam permesos al li fari tion.

Li nomumis komisionon por ekzameni kazojn de seksa atako sed li havas neniun aŭtoritaton.

Kial li bezonas opinii, kiam la Komitato de Unuiĝintaj Nacioj donis al li la ĉefajn paŝojn por sekvi, kio estas prudento? Mia unua instinkto estas malakcepti tion kiel publikrilatan ekzercon kaj/aŭ provon limigi ajnajn estontajn esplorojn, kiuj povus esti faritaj interne malantaŭ fermitaj pordoj.

La unuaj signoj ne estas promesplenaj, sed estas tro frue por esti certa.

Konkludoj:

kion ni devas fari

Mi ŝatus fini per pozitiva noto.

Mi pensas, ke la skalo de atakoj en institucioj malpliigis kompare kun tio, kio estis en la pasinteco. En Okcidento kaj en la plej multaj landoj en la mondo, la oficialaj aŭtoritatoj ne plu taksas ĉi tiun absolutan potencon tre multe, kaj infanoj pli konsciiĝis pri la problemo de seksa atako kaj do mi opinias, ke ili estas pli memfidaj kaj pli eĉ kundivideblaj. ĝi.

Sintenoj draste ŝanĝiĝis en la lastaj jardekoj. Viro trovanta

infano perdita en butikcentro nun hezitus konsoli la infanon kaj preni la infanon je la mano por serĉi helpon. Infanoj ankaŭ estas multe pli spertaj, ili scias kien ili povas iri por esprimi siajn zorgojn kaj esti aŭskultitaj, kaj ili ankaŭ povas fari ĉion ĉi per sia poŝtelefono, kie ajn ili estas. Kaj la eblaj krimintoj de ĉi tiu perforto rimarkas

ke ili estas en pli granda risko. Same, institucioj mezuras la financajn kaj reputaciajn sekvojn de kaŝado kaj ebligado de tia misuzo.

Io eĉ pli grava ol ricevi justecon por pasintaj misuzoj estas fari ĉion eblan por certigi, ke ĝi ne okazu estonte.

Ni devas instigi niajn proprajn landojn kaj la internacian komunumon fari premon sur Vatikano kaj la Katolika Eklezio tra la mondo por raporti ajnan suspekton pri infansekse misuzo al lokaj civilaj aŭtoritatoj kaj ankaŭ postuli ke la bazoj de Vatikana datumoj estu publikigitaj.

Ĉiujn kvin jarojn, la Komitato de Unuiĝintaj Nacioj pri la Rajtoj de la Infano revizias la raporton de lando. Pluvivantaj grupoj de ĉi tiuj atakoj devus esti instigitaj prezenti plendojn ĉe la Komitato pri aferoj de sturmo en ĉi tiu

lando.

Kaj estas io, kion ni ĉiuj povas plenumi en nia propra lando kaj ĝi havas nenion komunan kun la Unuiĝintaj Nacioj aŭ specife la Katolika Eklezio. Mi kredas, ke la plej simpla kaj efika mezuro estas pasigi leĝojn tra la mondo farante krimon ne malkaŝi akcepteblan suspekton aŭ koncernajn pruvojn pri infana misuzo al civilaj aŭtoritatoj. La detruo aŭ nediskonigo de ĉi-lasta ankaŭ devus konsistigi krimon.

Malmultaj landoj en la mondo adoptis devigan raportsistemon. Tio permesas al la Vatikano diri ke la Eklezio devas sekvi aplikeblajn lokajn leĝojn, sciante ke en la plej multaj kazoj malsukceso raporti pri tiuj aferoj ne estas kontraŭ la leĝo.

Unuiĝintaj Nacioj faris premon sur Irlandon enkonduki tian leĝaron. Kiel atendite, ĉi-lasta malakceptis ĉi tiun peton.

Finfine, la Unuiĝintaj Nacioj venkis kaj la leĝo estis enkondukita, sed sen gravaj punoj por nerespekto. Ĝi estas ankoraŭ alia subtla maniero memori la daŭran potencon de la Eklezio en Irlando kaj ĝia grava loko en la Ŝtato. Sed ĝi ankaŭ estas memorigilo al ni, ke raportaj leĝoj devas inkluzivi severajn punojn por nerespekto.

Sed la klimato ŝanĝiĝas ĉi tie en Britio. Ni rigardas ĉion tion. Antaŭ malpli ol du jaroj mi eksciis de aŭtoritata fonto, ke altrangaj oficistoj rezignis pri la devo raporti tiajn faktojn en ĉiuj cirkonstancoj. Ili neniam oficiale donos la kialon, sed estas klare, ke ili pensis, ke tia leĝo rezultus superfortigi la tribunalojn kaj infanajn sociajn servojn. Ĉi tio estas terura pravigo. Ju pli da tribunaloj kaj sociaj servoj estas superfortitaj, des pli granda estos la problemo kaj des pli granda estos sentata la bezono de tia raporto. Hontige aperas pruvoj pri pedofilio de membroj de parlamento, juĝistaro kaj registaro, kiuj permesus lanĉi formalan enketon. Nun ŝajnas, ke la unuaj rifuzoj aprobi la devigan raporton estis eldonitaj de oficistoj koncernitaj, ke tia leĝo povus impliki ilin mem.

Unu pozitiva sekvo, post serio de pedofilaj skandaloj engaĝantaj altnivelajn figurojn, estas ke la ĉefministro mem prepariĝas subteni la enkondukon de deviga raportado.

Estas estiminda argumento kontraŭ deviga raportado. Estas la fakto, ke infano estus malkonsvadita de fari tion pro timo, ke la kriminto, kiu povus esti gepatro, instruisto, irus al malliberejo. Kaj tio estus tragika. Mia nura defendo estas ke deviga raportado laŭ mi, signife reduktus la indicon de infana molestado. Ĉi tio rekte por lokaj atakoj, kiuj finiĝos, kaj nerekte ĉar la kulpuloj de tiuj atakoj scius, ke estas preskaŭ neeble fari ripetajn atakojn sen ke ĝi veku suspekton.

Ni devas certigi, ke la leĝo estas kiel eble plej efika. Ĝenerale oni konsentas, ke estos nepraktike kaj netaŭge apliki ĉi tiun leĝon al ĉiuj. La plej malfacila parto estas difini al kiu la leĝo devas aplikiĝi kaj en kiuj cirkonstancoj. Evidente ĝi devos apliki al tiuj, kiuj estas en institucioj, hospitaloj kaj en profesia kontakto kun infanoj. Sed ĝi ankaŭ povus esti pli larĝa: estas klaraj pruvoj pri famuloj molestantaj neplenaĝulojn ĉe la BBC, kio estus neeble sen vekti suspekton inter dungitoj, neniu raportis tion, supozeble pro timo de reprezalioj aŭ pro timo perdi sian laboron. La raporta postulo pliigos la verŝajnecon de tiaj raportoj kaj limigos la misuzon mem.

Do mi finos petante vin fari ĉion, kion vi povas en viaj respektivaj landoj, por atentigi pri tio kaj ke tiaj leĝoj estu aprobitaj.

Interveno de Nina Sankari

Pollando: 25 jaroj en la ombro de la Eklezio.

En defendo de demokratio kontraŭ religia aŭtoritatismo

Amikoj
Kara Senpaga Pensuloj kaj Senpaga Pen-Seuses,
Lastan junion poloj festis la 25-an datrevenon la unuaj liberaj elektoj

en Pollando en 1989. La grandan naciajn festojn ĉeestis altrangaj reprezentantoj el 50 landoj, inkluzive de usona prezidento Barack Obama. La Pola Senato okazigis solenan kunsidon dediĉitan al la venko de demokratio super totalismo.

rimo en Pollando kaj en ĉi tiu regiono de Eŭropo. La vortoj "libereco" kaj "demokratio" estis senfine malkreskitaj.

Tamen ni povas konstati kun kreskanta amareco, ke la ŝanĝoj, kiuj okazis dum la lasta kvarono de jarcento, rezultigis ne nur, aŭ pli ĝuste ne tiom, la liberecon kaj demokration tiel deziratajn. En 25 jaroj Pollando interŝanĝis unu nedemokratian reĝimon kontraŭ alia; ŝtata ateismo por konfesa ŝtato. Por kio? Kiel ĉi tio okazis? Ĉu la vojaĝo de Pollando estas izolita kaj unika? Kiajn lecionojn ni povas lerni el la pola sperto? Mi ŝatus dividi kun vi mian analizon pri ĉi tiu temo. En mia parolado mi ŝatus prezenti la vojaĝon de Pollando de la ŝtata ateismo kun la regata Eklezio al la hodiaŭa konfesia Pollando kun la reganta Eklezio, montrante la faktorojn, agantojn, iliajn taktikojn kaj metodojn, kiuj ebligis fari ĉi tiun ŝanĝon, kiel same kiel la strategioj de rezistado kontraŭ religia aŭtoritatismo.

Lastatempaj atakoj de la Eklezio kaj ĝiaj politikaj aliancanoj konsistigas mortdanĝeron por demokratio. Estas la sorto de demokratio kiu estas en

ludo nuntempe en Pollando kaj ĉio sugestas, ke aliaj eŭropaj landoj kuras la saman danĝeron.

La fama demokratia transiro en Pollando estis akompanata de la sistema alproprigo de potenco fare de la Katolika Eklezio dank'al ĝia alianco kun la konservativa dekstro. Ekde 1989, ni atestis procezon de daŭra malsekularigo de pola juro kaj rampanta klerikalizado en ĉiuj kampoj de vivo en Pollando. Lasu min mallonge memori la etapoj de ĉi tiu procezo. Francstila sekularismo neniam vere ekzistis en Pollando. La starigo de civila geedzeco kaj eksedziĝo alvenis en Pollando en 1945 kun la tiel nomata komunista sistemo, la disiĝo de Eklezio kaj Ŝtato estis deklarita de la Pola Konstitucio de 1952. Socialisma sekularigo bazita sur la filozofio materialismo ne estis limigita al la elimino de religio. kaj religiaj institucioj el la publika vivo sed ankaŭ el la socia vivo.

La Eklezio estante konsiderita la malamiko de la sistemo, ĝia posedaĵo estis naciigita. Ĝi estis unudirekta apartigo de eklezio kaj Ŝtato, praktikita sub Ŝtata kontrolo.

Post la falo de la tiel nomata komunista reĝimo, la rilato inter la Eklezio kaj la Ŝtato estis renversita. La nocio de sekularismo asociita kun la venkita reĝimo iĝas simbolo de malbono. La dekstro, aliancanta kun la Eklezio, disvastigas du kontraŭajn stereotipojn: ateisto=komunisto=perfidulo al la Patrujo kaj polo=bona katoliko. La Romkatolika Eklezio prezentis pezan fakturon pro sia nekontestebla rolo en la falo de la menciita komunista reĝimo: la ŝanĝo de la "konfesaj" leĝoj (1989), la Konkordato (1993) kaj la nova Konstitucio (1997), la kontraŭabortista leĝo (1993), markas la stadiojn de la sekularigado de Pollando perleĝe. La Pola Episkopejo kontraŭas ke la principoj de apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, sekularismo aŭ ŝtata neŭtraleco estas sanktigataj en la Konstitucio, estas la principo de aŭtonomeco kaj reciproka sendependeco (Art. 25) kiu anstataŭas ilin.

Ĉi tiu sama artikolo formulas la principon de la "senpartia" karaktero de la Ŝtato al la religiaj aŭ filozofiaj konvinkoj de civitanoj, la Ŝtato garantiante liberecon de esprimo en la publika vivo. Sed ĉi tiu kurioza formulo (La Ŝtato estas senpartia, do ne estas farita

ne partio en la kazo de la konflikto de konfesaj konvinkoj aŭ opinioj ne protektas la Ŝtaton kontraŭ enmiksiĝo flanke de la ĉieesta kaj ĉiopova Eklezio . Tiu ĉi formulo ebligas situi la Ŝtaton ne nur ment kiel esti ekster la konflikto sed ankaŭ kiel ne zorgi pri la problemo, kiun la partioj en la konflikto solvi inter si (tien la Pola Episkopejo lastatempe deklaris). La pola ŝtato plejparte financas la religiajn agadojn de la Eklezioj, precipe tiujn de la Katolika Eklezio. Estas malfacile akiri precizajn ciferojn; laŭ lastaj taksoj, la totala transdono de publika mono al la Eklezio povas iri ĝis 25 miliardoj da zlotoj (6,25 miliardoj da eŭroj) jare. Ĉi tiu sumo inkluzivas rektajn kaj nerektajn subvenciojn (impotaj sendevigoj ktp.), donacojn de publikaj entreprenoj, eŭropajn subvenciojn ktp. La Ŝtato pagas pastrojn por lernejoj, la armeo, la polico, fajrobrigadistoj kaj aliaj "uniformitaj" servoj, armeaj pastroj kiuj ankaŭ havas la statuson de ŝtataj funkciuloj. Kontraŭe al la leĝo de 1989 pri garantioj de liberecoj de konscio kaj konfeso, ankoraŭ valida, la Ŝtato financas ĉiujn

Estas multaj universitatoj kaj akademioj kiuj povas privataj teologiaj aŭ teologiaj fakultatoj kaj teologiaj fakultatoj (antaŭe privataj religiaj fakultatoj) de publikaj universitatoj. La leĝo de 7.9.1991 pri edukado enkondukas katekezon kaj respekton al kristanaj valoroj kiel fundamentan direktivon de la eduka sistemo en publikaj lernejoj. La leĝo de 29.12.1992 pri radio kaj televido devigas la dissendantojn, publikajn kaj privatajn, respekti kristanajn valorojn. La leĝo de 24.7.1998 pri la Familio kaj Protekta Kodo

la infano kaj la Civila Kodo donas al la ministroj de 11 religioj la funkcio de la civila oficisto en la kred-bazita geedzeco. Artikolo 196 pri Projekcio de Religiaj Sentoj estas enkondukita en la Krimkodon de 1997. La Komisiono de Proprieto de

la eklezio laboris por resendi naciigitan posedaĵon al la eklezio post la Dua Mondmilito. La restituo de ĉi tiuj varoj de grandega valoro ne trapasis la ordinarajn jurajn kaj impotajn procedurojn implikantajn la Katolika Eklezio super la leĝo en Pollando. La preĝejo postulis kaj akiris la reston zorgi ne nur pri

posedaĵoj naciigitaj sub la tiel nomata komunista reĝimo sed ankaŭ tiuj kiuj estis perditaj dum la dispartigo de Pollando. La Romkatolika Eklezio estas nuntempe la plej granda bienulo en Pollando. La Eklezio estas rekte implikita en la politika vivo de la lando laŭ pluraj manieroj: instigante homojn voĉdoni por kandidatoj subtenataj de la Eklezio, "cenzurante" la projektojn de certaj leĝoj aŭ "kvare kontraŭstarante aliajn ktp.

La alianco de la trono kaj la altaro estas fakto: Grazyna Ge-sicka, ministro en la kabineto de Jaroslaw Kaczynski, iris ĝis konsideri la katolikan eklezion kiel "unu el la plej gravaj ŝtataj institucioj". La veno al potenco de la Civita Platformo de Donald Tusk ne multe ŝanĝis: la registaro faris koncedojn al la Eklezio pri ĉiuj polemikaj aferoj kiel en vitro fekundigo, religio en edukada publiko.

La Eklezio trudas siajn moralajn kaj negativajn opiniojn pri kontraŭkoncipo, seksa edukado, eksedziĝo, eŭtanazio, la rajtoj de GLATQ-homoj, la Ĉarto de Fundamentaj Rajtoj, in vitro ktp. Sub lia influo Pollando estis "krucumita". La kruco estas ĉie en publika spaco: en la Parlamento (la "Parlamenta Kruco"), en publikaj lernejoj kaj hospitaloj, kazernoj, poŝtejoj, flughavenoj, vendejoj. Religiaj signoj aŭ simboloj de aliaj kredoj forestas. Ni benas ĉion: lernejojn, hospitalojn, malliberejojn, stadionojn, publikajn ĝardenojn, ŝoseojn, fervojojn, armeajn flagojn, lernejajn sakojn. Neniu oficiala ceremonio povas malhavi reprezentantojn de la klerikala hierarkio kaj preĝoj, ĝis la malfermo de esplorinstituto aŭ esploristoj.

faru komunan preĝon (post kiam la instituto estas benita) kun la intenco de scienca sukceso. 3-jaruloj en antaŭlernejaj kaj altlernejaj studentoj preĝas; soldatoj kaj policanoj marŝas en proksima ordo al meso, deputitoj preĝas en la Parlamento por pluvo.

Keith Porteus Wood kaj Nina Sankari

Religio akompanas la civitanon de koncepto ĝis morto. Katekezo komenciĝas je 3 jaroj en la lernejo infanĝardeno. Ĝi ne estas deviga, sed gardu vin kontraŭ la maloftaj infanoj, kies gepatroj persistas ne katekigi ilin: ili estos forpelitaj el sia klaso kaj restos solaj, sidante sur benko en la kolo-

gliro. La sama afero por infanoj en bazlernejoj kaj mezlernejoj. Etikaj lecionoj estu organizitaj por ili sed pro manko de mono kaj bonvolo tio okazas nur por kelkaj centoj da lernejoj en Pollando. La religio grado estas kalkulita en la mezumo, do tiuj kiuj ne prenas katekismoklasojn estas diskriminaciataj. En la publika hospitalo, paciento rekonsciiginte povas samtempe trovi krucon pendantan ĉirkaŭ sia kolo, pendigita de bona fratino la ĉeesto de pastroj kiuj havas aliron al la dosieroj de la pacientoj estas tre forta;

La publika televida programo estas plena de katolikaj elsendoj, sen paroli pri la privataj katolikaj amaskomunikiloj en Pollando. Ekzorcistoj havas aliron al lernejoj kaj ekzorcsesioj estas organizitaj ĉe la Nacia Stadion en Varsovio.

Rapide evidentiĝis ankaŭ, ke la menciita demokratia transformiĝo damaĝus virinojn, senigante ilin de iliaj rajtoj kaj aspiroj. La reproduktaj kaj seksaj rajtoj de virinoj fariĝis la militakiro de

milito de la eklezio kaj ĝia kunulo - la konservativa dekstro . Por liberaluloj kaj maldekstro, tio ne estis tro alta prezo por pagi kontraŭ la subteno de la Eklezio en aliaj lokoj, ekzemple, por ĝia konsento al la membreco de la lando en la Eŭro-Unio. Kaj estis multaj gestoj: ĉefministro Oleksy (1995-1996) senlace surgenuiĝanta en ĉiuj okazoj aŭ prezidanto Kwasniewski (1995-1996).

2005) kiu vojaĝis kun Johano Paŭlo la 2-a en "papamobilejo". La polaj virinoj pagis la koston de la ŝanĝo per sia sano kaj sia vivo. La leĝo kontraŭ abortigo estis aprobita en 1993, kontraŭe al la publika opinio kaj malobservante la fundamentajn principojn de demokratio. Civitana iniciato kolektis 1,5 milionojn da subskriboj postulantaj referendumon pri la afero, tute simple-

plejparte neglektita. La limigo de aliro al aborto komenciĝis, paŝo post paŝo, eĉ antaŭ la enkonduko de la leĝo de 1993. Tio estis farita kun la subteno de kuracistoj, kiuj, kiel inter la du militoj, enkondukis la konscienco-klaŭzon. Broŝuro produktita de la Federacio de Virinoj kaj Familia Planado titolita "Virinoj en infero. Rakontoj de

Polaj virinoj hodiaŭ" priskribas kazojn, kiuj donas anseron. Ni citu la kazon de Agata Lamczak, kiu mortis pro sepsemio, ĉar kuracistoj rifuzis ŝian terapion, kiu povus esti malutila al la feto. Priskribo de la sceno, en kiu la patrino kaj kunulo de Agata petas de la kuracistoj interveni, rememoras scenojn el literaturo aŭ filmoj, kiuj parolas pri la realo de alia jarcento, kiam la kuracistoj demandis al la estonta patro, kian vivon oni devas savi: tiu de la patrino aŭ tiu de la infano. Alia Agata, 14-jara knabino, kiu gravediĝis, estis rifuzita la rajton je aborto, kvankam ĝi estis laŭleĝa en ŝia kazo, kaj finfine povis aborti en anonima hospitalo en la lasta tago de la leĝa templimo. danke al la rekta interveno de la Sanministro . La protekto de la nenaskita vivo je ajna kosto, inkluzive de la kosto de la vivo de virinoj, fariĝis la simbolo de la potenco de la Eklezio kaj ĝiaj politikaj aliancinoj. Feliĉe, kelkaj konataj kazoj, kiel tiu de Alicja Tysiac (rifuzo de aborto pro medicinaj kialoj) aŭ Barbara Wojnarows-ka (rifuzo de antaŭnaska ekzameno kvankam ŝi jam havis infanojn kun genetikaj misformaĵoj) trovis respondon en Strasburgo antaŭ la Eŭropa Kortumo. de Homaj Rajtoj kie tiuj virinoj venkis sian kazon kontraŭ la pola ŝtato. Dokumentario produktita de du feminismaj reĝisoroj, Claudia Snochowska-Gonzalez kaj Annę Zdrojewska "La kaŝa ŝtato de virinoj" montras la fizikajn kaj psikologiajn riskojn, krom humiligo, alfrontatajn de virinoj devigitaj fari kaŝajn abortojn. Aborta turismo, alirebla por riĉaj virinoj, estas konata fakto sed sistema perforto kontraŭ virinoj daŭras En 2000, la unua manifestacio la 8-an de marto post la falo de komunismo havis la sloganon "Demokratio sen virinoj estas duono de la demo-".

"kracy." Sed, fakte, demokratio sen virinoj tute ne estas demokratio.

Ŝajnis, ke la Eklezio ricevis ĉion, kion ĝi volis. Tamen antaŭ kelkaj monatoj la Eklezio lanĉis a

ofensivo sen precedenco ne nur kontraŭ la laika ŝtato, sed kontraŭ la fundamentoj sama de la de-demokratio. Ĝi estas malfermita milito kontraŭ virino, kontraŭ demokratiaj liberecoj tiko kaj ĉefe la libereco de scienco kaj parolo, kontraŭ la sistemo de

potenco bazita sur la rajtoj de civitanoj. Ni atestas fortan intensiĝon de agoj

kontraŭdemokratiaj agoj venantaj de konservativaj katolikaj rondoj, inkluzive de malferma instigo de katolikaj hierarkoj ne observi ŝtateleĝon, kaj instigo de agresemaj katolikaj grupoj kiuj uzante fizikan perforton aŭ la minacon de ĝia uzo instigas la aŭtoritatojn adopti solvojn malkongruajn kun la normoj de la demokratia jurŝtato (ekz. preventa cenzuro en la kazo de nuligo de la spektaklo "Golgota Pikniko").

Kiel kutime, ĉi tiu ofensivo komenciĝis per malamikecoj kontraŭ virinoj kaj precipe kontraŭ virinoj.

nistoj. Meze de 2013, la Eklezio trovis novan malamikon - la "genra" ideologio, kiu fariĝis ĉefa kaŭzo de malbono en Pollando: familia disfalo, pedofilio, disfalo de moralaj valoroj ktp. kaj estis priskribita fare de polaj episkopoj kiel minaco pli malbona ol komunismo. "Genro detruas Pollandon, genro detruas la familion, sekso STOP" - lanĉis la katolikaj fundamentistoj. Ĉefepiskopo Michalik, en la kunteksto de multoblaj kazoj de pedofilio inter pastroj en Pollando, metis la respondecon sur la dorsojn de feministoj akuzitaj je la detruo de la tradicia familio.

kaj pri la viktimoj: "Multaj kazoj de pedofilio povus esti evititaj, se la rilatoj inter la gepatroj estus sanaj. Serĉante amon, la infano erarvagas kaj trenas la alian personon." En la milito kontraŭ "genro" tiuj rondoj ĝis nun postulis, ke "seksaj studoj" estu fermitaj al universitatoj en Pollando.

Poste, en majo 2014, 3 mil poloj subskribis la

"Deklaro de Kredo de Kuracistoj kaj Medicinaj Studentoj

ĉine" (publikigita sub la patroneco de la Pola Episkopejo), rekonante la superecon de dia juro super tiu de la Ŝtato, inkluzive de la kodo de medicina etiko".

Ĉi tiu Deklaro alvokas katolikajn kuracistojn rifuzi fari laŭleĝajn abortojn provizitajn de pola socia sekureco en publikaj hospitaloj.

Instruisto. Chazan, ginekologo-subskribinto de ĉi tiu Deklaracio, ikono de la Porviva movado kaj direktoro de hospitalo en Varsovio, rifuzis medicinan aborton en "sia" hospitalo al paciento, kies fetos estis misformita. Li intence igis la pacieron atendi du pliajn semajnojn por superi la laŭleĝan limdaton por medicina aborto. La virino estis devigita daŭrigi sian gravedecon ĝis la fino por naski nevideblan infanon, preskaŭ sencerba kaj kiu estis naskiĝota nur por morti.

tuj.

Por Prof. Chazan aborto estas ekvivalenta al "ekzekuto, mortkondamno". Kelkajn tagojn poste publika hospitalo en Wolomin (proksime de Varsovio) ŝanĝis siajn statutojn enkondukante totalan rifuzon fari aborton, kio metas tiun ĉi hospitalon malobee al la leĝo ĉar la konscienco-klaŭzo antaŭvidita de la pola leĝo koncernas nur individuojn kaj ne instituciojn. La direktoro de la hospitalo diris, ke kuracistoj en lia hospitalo scias kiel "konvinki virinon ami sian infanon sendepende de ŝia sekso aŭ beleco. La elektitaj oficistoj de ĉi tiu urbo aprobis la dokumenton. Tuj, katolikaj juristoj (juĝistoj, advokatoj, notarioj) postulis sian konsciencan klaŭzo. Katolikaj apotekistoj ankaŭ rifuzas vendi kontraŭkoncipilojn, citante la konsciencan klaŭzo. Nuntempe katolikaj instruistoj volas subskribi sian Deklaracion pri la supereco de la dia juro super la ŝtata juro. Responde al la protestoj de la Ministro de Edukado Ĉefepiskopo Gądecki, la Primato de Pollando respondis ke la Pola Konstitucio ne garantias la neŭtralecon de la Ŝtato sed ĝian nepartiecon kiu ankaŭ estas deklaracio malplena kaj nefarebla. Antaŭ kelkaj tagoj 250 polaj esploristoj el Poznano skribis malfermitan leteron por defendi dekstrulan parlamentanon prof. Pawlowicz kiu propagandas science senbazajn stereotipojn pri GLAT-homoj.

Tiajn ekzemplojn ni povus citi senfine. Mi prenis la liberecon doni ĉi tiujn detalojn por ne impresi

la spektantaro kun kazoj kiuj ŝajnas neimageblaj sed denove eligi averton. Pollando ne estas izolita kazo de tia evoluo. Estas aliaj landoj el la iama tendaro (la tiel nomataj ekskomunismaj landoj) kiel Slovakio aŭ Kroatio, kiuj sekvas la saman vojon. La disfalo de Sovetunio kaj

de la "socialisma" tendaro kie la ŝtato dominis kaj kontrolis la Eklezion kaŭzis la inversigon de iliaj roloj. La ŝanĝo en la sistemo ankaŭ kaŭzis stigmatigon de la maldekstro asociita kun la venkita reĝimo kaj akuzita de totalismo sen morala senco ĉar ĝi estas ateisto. La nova maldekstro, plejparte postmodernisma, malaprobis universalajn valorojn, prenante relativismajn poziciojn kaj pozitivan sintenon al religio (ekz. teologio de la liberigo). La liberaluloj, okupataj konstrui la novan sistemon - novliberala kapitalismo - estis pretaj fari senlimajn sinsekvojn al la Eklezio kontraŭ subteno (konsiderante la ekleziojn kiel liberajn balotplatformojn) aŭ malpli pacon kun la hierarkio. En ĉi tiuj kondiĉoj, la Katolika Eklezio, kiu fakte rapide perdas siajn fidelulojn (du milionoj malpli ekde 2003 en Pollando) kaj la malavarecon de tiuj, kiuj restas, ekzercas misproportian potencon danke al siaj politikaj aliancanoj. Tre kompromitita de pedofilaj kaj financaj skandaloj, ĝi trudis siajn leĝojn kaj retrogradajn opiniojn ne per la kredoforto de tiuj fideluloj sed per leĝoj pasigitaj danke al sia politika influo aŭ perforte simple (la katolikaj komandoj). "Pollando 'krucumita' de parlamento al infanvartejoj, de poŝtejoj al bankoj; virinoj senigitaj de siaj fundamentaj rajtoj libere decidi pri sia korpo kaj sia sorto, devigitaj daŭrigi sian gravedecon malgraŭ gravaj misformaĵoj de la fetoj kaj naski nevideblajn infanojn; publika lernejo transformita en katolikan madrazon kie studentoj havas pli da religioklasoj ol biologio; esploristoj kiuj estas sub premo limigi la liberecon de scienca esplorado; artistoj kun buŝŝtopitaj buŝoj; kuracistoj kaj instruistoj instigitaj rekoni la superecon de la dia juro super tiu de la ŝtato, advokatoj fidantaj je kanona juro, pastroj kiuj estas super la leĝo kaj deputitoj kiuj preĝas por la pluvo. Civitanoj, sen konsidero pri sia religio aŭ la foresto de ĝi, financas per siaj impostoj la alproprigon de publika spaco, memoro kaj historio fare de la Katolika Eklezio kaj por ĝia altrudo de reguloj de la konfesa ŝtato, kun la subteno de politikaj elitoj kiuj profitas el la alianco de la trono kaj la altaro. Kie la ŝtato, kiu retiriĝis de respekto al la valoroj de la klerismo - la fundamento de moderna liberala demokratio - kaj cedis

civita trejnado en la Eklezio kaj la institucioj dependantaj de ĝi, demokratio mortas por cedi lokon al populisma aŭtoritatismo - ni vidas en la "Deklaracio pri defendo de demokratio kontraŭ klerikalizado"

lanĉita de la Ateisto-Koalicio. Sed ni povas rimarki, ke malsekularigo estas tre ĉeestanta tendenco en Eŭropo kaj povas bone fini krei realaĵon similan al tiu en Pollando en aliaj landoj. Francio kaj Hispanio estas okulfrapaj ekzemploj de malsekularigo farita de la alianco de la Eklezio kaj la identecrajto, kiuj ĉie estas la ĉefaj agantoj en ĉi tiu procezo.

Tamen ŝajnas, ke aferoj povas iri eĉ pli. Senila kapitalismo (Samir Amin) en sia novliberala formo elĉerpis sian forton kaj por postvivi postulojn de petrolo aŭ religiaj militoj. En islamaj landoj ni ĉeestas iniciatojn, kiuj eĉ antaŭ 50 jaroj ŝajnus kiel frenezaj rakontoj: la restarigo de la kalifujo kun religiaj reguloj el la tempo de la Profeto. Tamen, ni ne trompiĝu, ankaŭ en Eŭropo ni ne estas imunaj kontraŭ frenezaj ideoj. La fantomo de novfeŭdismo kun feŭdaj strukturoj (oligarkio) kaj sklavaj rilatoj hantas Eŭropon.

Ni, la klerismofiloj, kiuj batalas por la libereco de la konscienco, por la homa emancipiĝo kontraŭ la fortoj de obskurantismo kaj nescio, devas fermi niajn vicojn kaj ĉion fari por ĉesigi la redebradon, ĉar tiu "Nescio ĉiam kondukas al servuto" (Condorcet).

En Pollando, lando konsiderata hiperkatolika, ni observis en la lastaj jaroj laika vekiĝo ĉiam pli potenca. La lastatempaj agoj de la Eklezio kaŭzis protestojn de civitanoj, kiuj sin organizas, malkaŝante la seksajn, financajn kaj aliajn misuzojn de la Eklezio, informante civitanojn kaj helpante ilin liberigi sin de la premo de la Eklezio kaj realigi diversajn projektojn kiel ekz. ekzemple. La Blanka Libro pri Misuzoj en la Kampo de Kredoj kaj Opinio.

Nia Ateista Koalicio, naskita komence de ĉi tiu jaro, estas ekzemplo. La pasintan marton ni organizis la unuajn "Tagoj de Ateistoj" en Varsovio, kun la historia rekonstruo de la ekzekuto de la patrono de polaj ateistoj kaj la aŭtoro de la Traktato "De non existentia Dei" Kazimierz Łyszczyński, la Marŝo, la Ateista Kongreso kaj la Rondo. Tablo por Libereco de Konscienco.

Fine de marto 2015 ni organizas la duajn Tagojn de Ateistoj en Pollando. Ni elkore invitas vin aliĝi al ni!

Interveno de Maria Mantello

La Asocio

(itale) de Libera Penso "Giordano Bruno" estas honorita esti parto de la Internacia Liberpensulo kaj partopreni en ĉi tiu grava konferenco dediĉita al la disiĝo inter la Ŝtato kaj la Eklezioj. Temas pri temo, kiu bedaŭrinde ankoraŭ restas trafa, eĉ en demokratiĝantaj Ŝtatoj, kie, fronte al senĉesa sekularigo, la Katolika

Eklezio volas reakiri perditan terenon.

La feliĉa devizo "La Libera Eklezio en la Libera Ŝtato" estas de la itala Cavour kaj en tiu ĉi batalo Italio donis sian fundamentan kontribuon.

Sufiĉas al ni rememori la 20-an de septembro 1870 kiam, kun la fama kapto de Romo ĉe Porta Pia, Romo estis rekonkerita el Italio kaj Eŭropo... el la tuta libera mondo kondukanta al la disfalo de la papo-reĝo kaj la teokratio. Ĝi estis la realigo de la revo de Mazzini, Garibaldi kaj multaj aliaj herojoj de la Risorgimento, inkluzive de ĉiuj anonimaj romianoj kiuj, la 20-an de septembro, prenis la Kapitolon kaj forflugis la armeon de la Papo.

Tiu ĉi evento kompletigis vojon, kiu venis de malproksime kaj trapasis la martirojn de la Libera Penso kaj tra la luktoj kaj revolucioj por la emancipiĝo de la individuo de la submetiĝo al la religia potenco, kiun la Katolika Eklezio starigis sur la krizo de la Romia Imperio kaj... kiun ĝi celas trudi, eĉ hodiaŭ, profitante renovigitajn aliancojn

“ trono - altaro ”

"Nek dio nek majstro" estas la devizo de liberpensuloj por krei socion de liberaj kaj egaluloj en la nomo de sekularismo, bastiono de demokratio.

Kaj la disiĝo inter Eklezio kaj Ŝtato nomiĝas "sekularismo", kiu estas la plej altvalora bonaĵo por defendi kaj propagandi. Ĉar sen sekularismo ekzistas nur la misuzo de potenco fare de tiuj, kiuj volas konservi la amasojn

en stato de eterna minoritato: "azia Ŝtato" (stato asinino), kiel ĝi nomis Giordano Bruno.

Sekularismo estas la rajto kaj la ebleco por ĉiuj disvolviĝi rilate al aliaj homoj, por "realigi - kiel skribas Hannah Arendt - la staton de plureco, tio estas, la fakton vivi kiel aparta kaj unika estaĵo inter samuloj. .

Kaj la sekulara defio hodiaŭ estas ĝuste fokusita al atingi ĉi tiun egalecon. Ni petas Ŝtatojn protekti kaj antaŭenigi la kondiĉojn por ke ĉiu povu strukturi sin kaj sian ekziston en libereco kaj respondeco, sen kaŭzado de malutilo al aliaj.

Mia libereco ne komenciĝas, kiel oni kutime diras, en la momento, kiam la libereco de la alia finiĝas, sed ĝi okazas samtempe kun la libereco de la alia. Ĝuste en la reciproka rekono de ĉi tiu samtempeco ni reasertas la protekton de la rajto de ĉiu persono esti posedanto de sia propra vivo.

Kaj tiu ĉi fundamento de laika moralo estas absolute nenegocebla por la atingo de la disiĝo inter Ŝtato kaj la eklezioj.

Alie, ni devas atendi la revenon de la Granda Inkviziciisto, admirinde priskribita de Dostojevskij, kiu volas homaron gregon, kiun li flatas kaj regas per ĉi tiuj tri fortoj: "la miraklo, la mistero, la aŭtoritato".

En Italio, sekularismo estis proklamita la supera principo de la Respublikana Konstitucio, garantio de demokrata civila socio. Kaj la pensmaniero same kiel la elektoj de la granda plimulto de italoj - eĉ tiuj, kiuj nomas sin kredantoj aŭ praktikantaj katolikoj - certe ne estas reguligitaj de religiaj preskriboj.

Kelkaj ekzemploj.

En Italio, kontraŭkoncipo kaj indukta abortoj certe ne plu estas tabuoj, ili ankaŭ estas laŭleĝaj, eĉ se bedaŭrinde ne mankas kazoj de bojkotoj kaj elturniĝoj.

de la leĝo. Indas konsideri la plagon de kontraŭstaraj kuracistoj ginekologiaj, kiuj ofte faras abortojn maleblaj en publikaj establaĵoj. Sed, foje, okazas malkovri, ke ĉi tiuj samaj ginekologoj faras pagitajn abortojn en nesuspektitaj privataj establaĵoj!

Religiaj geedziĝoj malkreskas en Italio, kaj la oportunaj juĝoj de la romia Sacra Rota, kiuj nuligante geedziĝon (kvazaŭ ĝi neniam ekzistus) rezultigas la forigon de la ŝarĝo de ĉia alimento, komencas esti kontestitaj per gravaj juĝoj. de la itala Supera Kortumo, kiu do intervenas por plenumi la principon laŭ kiu "diaj leĝoj" ne estas antaŭ "homaj leĝoj".

Burĝaj geedziĝoj nun regas super formalaj

religia ridado, kaj neniu estas ŝokita de komunaj sindikatoj... samseksemaj sindikatoj ne plu havas la socian stigmon de la pasinteco.

Civilizaciokampanjoj antaŭenigitaj fare de ŝtatstrukturoj estis decidaj en tiu areo, same kiel seksedukaj agoj en publikaj lernejoj.

En Italio, en publikaj lernejoj, ĉiam malpli da studentoj ĉeestas la katolikan religion klason, malgraŭ la mallertaj kaj ridindaj provoj (kiuj restis mortaj) doni pliajn kreditpunktojn al studentoj kiuj elektis partopreni.

En Italio katolikaj lernejoj fermiĝas pro manko de disĉiploj, malgraŭ la maljusta financado, kiun ili ricevas de la itala ŝtato.

Italioj defendas publikajn lernejojn, kies instruistojn ili estimas kaj estimas. Notu, ke en Italio la ŝtata lernejo estas konstitucia korpo por la promocio de civitanoj kiuj pensas sendepende.

Ankaŭ la monujo de la italoj por proponoj al Eklezio malpliĝis, kaj la milo da rimedoj per kiuj, ĉe la

nomo de Konkordato kondamnita de la historio, la Vati-can estas privilegiita kaj eĉ subvenciita per malpezaj impostsenimpostoj kaj tantiemo pri siaj multnombraj komercaj agadoj: hoteloj, restoracioj, lernejoj, sportejoj, klinikoj, vojaĝagentejoj,

ktp.

Riveroj de arĝento alvenis de Italio al la Sankta Seĝo kaj kontribuis al la formado de la lasta enorma ekonomia potenco.

Sed la italoj ne plu loĝas en la ombro de la sonorilturo.

Kiel en la resto de la Okcidento, la religia fenomeno perdis centrecon en siaj vivoj.

La eklezio tiel bone konscias pri tio, ke ĝi kreis la "Pontifikan Konsilion por la Promocio de la Nova Evangelizado", fakon de Vatikano por la rekonkero de la kredo, kiu pro evidentaj kialoj -dentes , ludas sian plej gravan matĉon.

ambaŭ en Italio.

Almenaŭ du epizodoj estis decidaj en igado de la kurio kompreni la distancon inter ĝiaj preskriboj kaj la konduto de la italoj.

En 2000, en la kerno de la Jubileo, certe devis esti seniluziiga por Johano Paŭlo la 2-a, kiu estis tiel memfida pri la rekonkero de la juneco, scii, ke la centoj da miloj da liaj Papa-knaboj kunvenis en Romo por aŭskulti. li, dum la nokto de la antaŭa tago, estis forlasinta la herbejojn de la Universitato de Tor Vergata kovritaj per uzitaj kondomoj, kiujn la vojkamionoj kolektis la sekvan tagon.

Kaj denove, dum la "kazo Englaro", malgraŭ la impetaj kampanjoj de Vatikano por devigi Eluana esti konservita en vegetativa stato, ĉiuj enketoj, inkluzive de tiuj komisiitaj de Vatikano , diris, ke la granda La plimulto de italoj tute ne intencis estante meĥanike devigita pluvivi intubata, kiel kontraŭe la kurio kaj la parlamentaj klerikoj estus dezirintaj.

Do ĉi tiu Eklezio, malakceptita en la vojo de la komuna prudento, pligrandigis sian aliancon kun potenco

politika, en densa reto de simoniaj interŝanĝoj por reakiri la potencon de socia kontrolo.

Kaj ŝi klopodas fari tion - kaj tio ne estas kazo - el la lernejo kaj la familio: jen la institucioj, kiujn Pio "filiaj kaj komplementaj al la Eklezio", por formi "kun la Eklezio ununuran sanktejon, sanktan por la kristana edukado". . "

Kaj hodiaŭ, ni retuŝas ĉi tiun malnovan principon de "subsidiareco", kiu ŝatus redukti la Ŝtaton al simpla distribuisto de publika mono, kies administrado restus al privataj individuoj, por klopodi sekvi la ŝtatan lernejon. en lernejoj estraroj administrataj de "la plej reprezentaj realaĵoj en la teritorio", praktike de paroĥoj kaj katolikaj asocioj, kiuj estas la strukturoj nuntempe plej funde kaj bone organizite ĉeestantaj en la teritorio donita sian ege riĉan patronon. Ĝis nun, tamen, tiu ĉi fia operacio ankoraŭ ne sukcesis.

Ni provis reakiri la supozitan sanktecon de la familio per la famaj "netrakteblaj principoj", kies vero kuŝas en la supozo, ke ili estus enskribitaj en la momento de (supoza) kreado en ĉiu homo. Tiuj estas principoj kiuj tiam

estus, laŭ supozo, superaj ĉar ili venus rekte de supozebla dio de kiu la Eklezio diras esti

ricevinta ekskluzivan kontrakton eterne kaj tra Revelacio. Neniu apartigo de Eklezio kaj Ŝtato, sed prefere la eterna subigo de la Ŝtato al la Eklezio, kiel Wojtyła kaj Ratzinger obsede ripetis.

En la nomo de tiu taŭtologio de "ne-negoceblaj principoj", dank' al klerikalaj politikistoj, la Eklezio tamen sukcesis en Italio dereligi la juran agnoskon de fraŭlaj paroj kaj la plenan protekton de la samseksemuloj, disfaldante siajn seksismajn antaŭjuĝojn, kiuj enkadrigis. virinoj en dualismo: Madono - Eva; Sankta Sorĉistino kun sistemaj atakoj ligitaj al la leĝo pri libervola ĉesigo de gravedeco, kaj plenigante publikajn hospitalojn per oponantaj ginekologoj. Samtempe la Eklezio klopodis, sed kun mezbonaj rezultoj, enkonduki Ŝtatajn Ambulatoripacientajn Konsultcentrojn (ili povas ankaŭ doni preskribojn por kontraŭkoncipiloj kaj la necesajn atestojn por

libervola ĉesigo de gravedeco), la fifamaj "Porvivaj" adeptoj, nome homoj, kiuj kutimas marŝi en Romo en la Tago de la Patrino en la bona kompanio de klerikal-faŝistoj.

La atako kontraŭ la memdeterminado de individuoj kaj mem-

La nomo de la laika ŝtato estis aparte samcentra dum la du jardekoj de Berlusconi.

La reakciaj fortoj ankaŭ sukcesis adopti leĝon pri fekundigo en vitro kiu sanktigis la embrion kaj kiu faris la korpon de la virino ujo en kiu la tri rajtigigitaj fekundigitaj embrioj povus esti enplantitaj, ĉio sen antaŭa analizo, por forigi eventualajn malsanajn ĉelojn kaj doni la infano la ŝancon naskiĝi sana.

Ĝi estis leĝo tiel kontraŭkonstitucia kaj obskurantisma, ke la juĝistaro tute malmuntis ĝin per multo da juĝoj, eĉ forigante la tabuon de heterologa fekundigo... Sed la reakciuloj jam revenis al la atako.

Al la dramo de la Konkordato (ĝi estas netolerebla por demokratio kaj devas esti nuligita, kiel ni ĉiam postulis) en Italio aldoniĝas alia dramo: la politikistoj klerikoj, kiuj maldekstre kaj dekstre elmontriĝas en malsanigaj scenoj. de obeo al la kurio de

Vatikano.

Kelkaj pensoj pri la Bergoglio-efiko.

La ĉieliro de papo Bergoglio al la papofico venas kontraŭ fono de signifaj malkreskoj en subteno por la eklezio. Ni ĉiuj memoras tiujn Anĝelusojn de Papo Ratzinger kie la Placo de Sankta Petro ĉiam estis malpli homplena.... Papo Bergoglio ĉi tiu placo plenigis ĝin denove.

Liaj efikaj kaj bone studitaj frazoj resaltas kaj estas pligrandigitaj en la tuta mondo de la televido, precipe de la itala televido, en kiu, precipe dum la dudek jaroj de Berlusconi, estis metitaj en la spoto de multaj fidelaj katolikoj.

Bergoglio diras, ke li volas forigi la plagon de pedofilio en la Eklezio. Li parolas tre belajn vortojn pri

kondamno pri la kompromiso kaj koluzio de la Eklezio kun la mafio....
Sed ĉu sufiĉas vortoj?

Li diras, ke malriĉeco devas esti vivregulo kaj montras laŭdindan moderecon. Sed por la Ŝtato, demokratia Ŝtato, la engaĝiĝo estas - ni memoru - forigi malriĉecon, por ke ĉiuj estu liberaj de manko! Ankaŭ ĉi tie "diaj leĝoj" kaj "homaj leĝoj" sekvas malsamajn vojojn.

Bergoglio ricevas multe da konsento en Italio kaj ankaŭ sukcesas kapti intelektulojn kiuj, deklarante sin kontraŭklerikaj, nekredantoj, nekredemaj, kaj tiel plu ... vidas (aŭ eble volas vidi) en Francio revoluciulo. Ili estas kontentaj, se li diras "kiu mi estas por juĝi gajon" Sen tro zorgi, se la katekismo daŭre difinas la samseksemon "objektiva morala malordo", kondamnante la samseksemulojn porti en la "ofero de la kruco de la Sinjoro la malfacilaĵojn! ke ili renkontu rezulte de sia kondiĉo." Kaj la sama afero validas koncerne la ĝeneralan centrecon de virinoj, pri kiu papo Bergoglio parolas.... denove ĉi tie ni ne tro kverelas, se la katekismo daŭre daŭras. relegu virinojn al la rolo de asistanto, kaj se Francesco mem vidas ilin ĉiuokaze, eĉ ene de la eklezio "kune" la viro, sen do influi ne la rolon de supereco de la vira pastro.

Ni ankaŭ preferas gliti sur la benoj, kiujn Francesco lanĉas al Por-vivo, kaj "la embrio, unu el ni en sia de la festoj de la kampanjo", kaj pri la anonco Evangelium vitae, la tuta encikliko koncentrita sur la rolo de ofero. patrineco, proklamita de papo Johano Paŭlo la 2-a kiu, por pli bone ŝirmi ĝin, eĉ perturbis la dogmon de la pontifika senerareco

Mallonge, dum ŝajnas, ke Bergoglio reduktas la potencon de la Kurio kaj ordigas la kontojn de la IOR - laŭdindaj agoj - estas pri doktrino, ke li ne devias, kiel li honeste deklaris en la fama intervjuo en Civiltà Cattolica rilate tiujn, kiuj devias de la preskribo "Mi diris tion, kion diras la Katekismo [...] spirita ence en la persona vivo ne eblas . [...] Ni devas ĉiam konsideri la personon. [...] Ĉi tio devas esti akompanata de kompato. Kiam tio okazas, la Sankta Spirito inspiras la pastron diri la ĝustan aferon"; "Mi ankaŭ pensas pri la situacio de virino, kiu havis malsukcesan geedziĝon malantaŭ ŝia dorso, en kiu ŝi ankaŭ abortis. Tiam ĉi tiu virino reedziĝis kaj nun estas serena

kun kvin infanoj. La aborto forte pezas sur ŝi kaj ŝi sincere pentis. Li volas antaŭeniri en la kristana vivo. Kion faras la konfesanto ? [...] Kiu predikas, tiu devas rekoni la koron de sia komunumo serĉante la lokon, kie la deziro al Dio estas fervora kaj arda.

Do kie estas la revolucio? Ĉio restas en la triado: falo, pento, pardono. Multa kompato se vi pentas, sed doktrino estas doktrino kaj la katekismo estas ĝia manlibro.

Bergoglio uzas la ilojn de dialogo, sed por konverti , por revenigi la ŝafojn al la gregoj. Bergoglio eksplicite evitas iri en la profundon de dogmoj kaj preskriboj, li uzas bonkoran kaj simpatian tonon, ĉar li volas ke la "diversa" venu al li.

Kaj en momento de ĝeneraligita krizo, kie la politiko malpli kaj malpli kapablas plenumi sian rolon liveri konkretajn solvojn al homaj bezonoj, papo Bergoglio sukcesas ekflugi profitante de la struktura deficiito de sekularismo de la politika klaso, kiu enamiĝinte. - kun maloftaj esceptoj - de la deziro resti en la povo konfidis al la Papo la rolon de granda direktoro, rolo kiu finfine konvenas al Papo Francesco, kiu respondas re proponante preĝon kaj kompato... Feliĉaj estas la malriĉuloj, por ili ĝi estas la regno de la cxielo.

Li ne moviĝas for de tie, eĉ kiam li parolas pri dungado, enmigrado, paco.

Do, kiel vi povas vidi, en Italio (sed ne nur en nia Lando) ni devas ĉiam esti sur la irado, por ke laboro estu rajto kaj ne ago de karitato, por ke la Ŝtata lernejo daŭre estu la hejmo de kritika. pensado, kiu prave estas la potenca. titolo embarasa por Ni devas ĉiam esti en la rompo, tiel ke obstakloj al la promocio de la digno de ĉiu persono ("sen distingo de religio, politika opinio, de personaj sekso, raso, lingvo, kaj sociaj kondiĉoj") estas forigitaj de la interveno de la Ŝtato, kiel postulas nia Konstitucio kaj estas super la Konstitucio, ke kiel sekularistoj ni rigardas, por ke ĝi restu la garantio kaj la ilo de demokratio kontraŭ la superforta potenco de ekonomiaj kaj socialpolitikaj oligarkioj, kiuj celas modifi ĝin por certigi. ilia memkonservado. Hodiaŭ en Italio, fari la revolucion signifas tute apliki la Konstitucion.

Fernando Lozada, proparolanto de AILP

Raporto pri sekularismo de la Delegito de Argentino,
Londono 2014-09-15

Iom de lia-
tory
La rakonto de
Argentino, ekde sia
emancipiĝo komence
de la 19-a jarcento, estis
markita de la
streĉiteco inter
sekularismo kaj klerikismo
lismo. Ŝajnas klare
ke, dum demokratiaj

periodoj, la nacio moviĝis al sekularigo kaj ke dum civilaj kaj
armeaj diktatorecoj al katolika fundamentismo.

La plej multaj el la privilegioj de la Apostola kaj Romkatolika
Eklezio (ICAR) en Argentino estis donitaj de ekstergeedzaj
registaroj, kiuj ekregis post puĉoj [1], la subpremado de tiuj
privilegioj - post tri jardekoj da seninterrompa demokratio -
daŭre konsistigas. Ŝuldo por la Respubliko. (2). Ĉi tiu ŝuldo
sumiĝas al milionoj da dolaroj: salajroj de pastroj, viatikoj,
impostsenpermesoj, subvencioj valoraj milionoj donitaj al
katolikaj lernejoj. Krome, ni rimarkas la surtroniĝon de religiaj
simboloj tra publikaj spacoj kaj la oftan ĉeeston en publikaj
eventoj de pastroj kiuj, kune kun la povantaj, trudas sian
diskurson. Ĉio ĉi en la nomo de oficiala rakonto verkita en la
1930-aj kaj 1940-aj jaroj, kiun kelkaj aŭtoroj kvalifikas kiel: " la
mito de la katolika nacio ".

Nedisputeble, inter 1880 kaj 1920 la lando prenis la vojon de la
sekularismo, en kunteksto de forta enmigrado kiu kunportis
socialismajn, respublikanajn sed ankaŭ anarkiismajn idealojn, multaj el
kiuj aliĝis al la laboristaj luktoj en kiuj diversaj fluoj de potence organizis
feminismajn movadojn partoprenis. Ni aldonu, ke komence de la 19-a
jarcento okazis naciaj kaj internaciaj kongresoj de Liberpensuloj, viraj
kaj inaj.

tolaĵoj ol inaj.

En reago al la aperanta ŝanĝo, aristokrata faŝisma movado
kun armeaj kaj klerikalaj radikoj formiĝis en 1930 kaj abortis la
laikan projekton inspiritan de la Liberpensuloj. Por plifirmigi la
reakcian projekton, en 1934, okazis en Bonaero la 32-a
Internacia Eŭkaristia Kongreso (IEC), kies celo estis "purigi
Argentinon de sekularismo ". Ĝia devizo estis: "la socia regado
de nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj la Eŭkaristio". Jen la komenco de
la strategio de enmiksiĝo de la Apostola kaj Romkatolika
Eklezio en la socia kampo. Tiun manifestacion prezidis kardinalo
Eugenio Pacelli, kiu en 1939 fariĝis papo Pio XII, tre lerta
karaktero, kiu sciis intertrakti kun la tiamaj diktatoroj kaj
starigi konkordatojn, submetante diversajn landojn al Vatikano.
Lia malamo al judoj kaj lia malestimo al socialismo igis lin iĝi
forta aliancano de Hitler kaj Mussolini. (3) La Internacia
Eŭkaristia Kongreso estis konsiderinda evento promociita de
la Ŝtato, ŝlosila evento por klerikigi la Argentinan Ŝtaton,
precipe la Armitajn Fortojn kaj publikan edukadon. La simbola
koloniigo sufiĉis por igi katolikismon nacia ideologio, ĉio zorge
planita ne nur je la nacia nivelo sed ĉar tiu ĉi maligna celo
disvolvis siajn metastazojn tra Latin-Ameriko. (4)

En la novaĵoj

Post mallongaj demokratiaj epizodoj kaj pluraj diktatorecoj, la plej longa demokratia
periodo en nia historio iom post iom stariĝis, de 1983 ĝis la nuntempo. Dum la
unuaj jaroj de la demokratia procezo, la lando ŝajnis movi denove al la sekularismo
de la Ŝtato kiel pruvas la leĝo pri ekscediĝo kaj konstitucia reformo. Sed

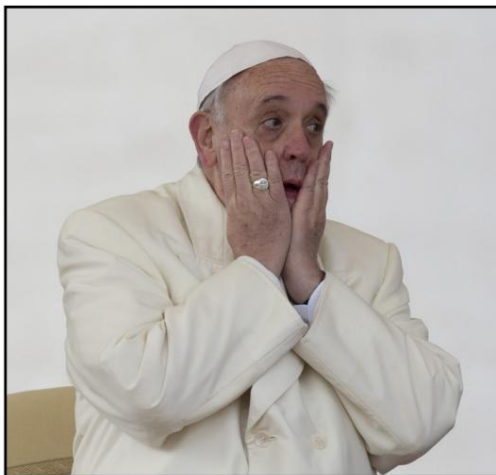
la novliberala ondo de la 90-aj jaroj ĉesigis la procezon gviditan de la
registaro de la nacio; estas nur en la lastaj dek jaroj

ke la vojo de sekularigo estis rekomencita.

En novembro 2002 la efektivigo de politiko

progresema de la lastatempa registaro de Nestor Kischner estis la detonacio de konflikto kun la Apostola kaj Romkatolika Eklezio kies ĉefa reprezentanto en Argentino estis tiutempe la reganta papo. Ĝis la tago de sia elekto, de la alteco de sia prediko, Bergolio daŭre amasigis sian politikan kritikon kontraŭ la Prezidanto de la

nacio, tiam lia posteulo Kris-tina Fernandez, la nuna Prezidanto dentata. La Romkatolika Eklezio, supozante la rolon de politika forto de opozicio, favoris klimaton de na-

turo leĝdoni sendepende de katolika moralo. Post 80 jaroj da luktoj inter sekularistoj kaj klerikoj, la pesilo denove iomete kliniĝis favore al la unua kiel pruvas la leĝoj rekonantaj novajn rajtojn: leĝo pri la identeco de la

sekso, geedziĝo por ĉiuj, rajto morti digne, oficialaj lernejoj programoj pri sano, seksa edukado kaj reproduktado. Kompreneble la Apostola kaj Romkatolika Eklezio decideme kontraŭas ĉi tiujn rimedojn.

En 2013 firmiĝis la historia rekono de la rajtoj de la samseksema komunumo; respekto al diverseco progresas. La debatoj ĉirkaŭ la malkrimigo de aborto pliiĝas en tono kaj agoj

Publikaj aŭtoritatoj postulas leĝon, kiu agnoskas la rajton de virinoj kontroli siajn korpojn. Provoj malkrimigi mariĥuanon estas publika scio. Ĉio ĉi estas parto de kunteksto de ŝanĝado de kredoj inter la loĝantaro: kelkaj elementoj tion pruvas. La procento de katolikoj malpliiĝis je 15 % (90,48 en 1960 kontraŭ 76,5 % en 2008) kaj nuntempe la nombro de praktikistoj ne superas 20 % de la fideluloj. Kontrapunkto, inter 2005 kaj 2007 la procento de ateistoj pliiĝis je 5 %; 7% de la loĝantaro deklaras sin esti ateistoj. En 2012 tiuj sen religio atingis ĉirkaŭ 30% de la loĝantaro. (6)

Laŭ raporto lastatempe publikigita de la Instituto por Geedziĝo kaj Familio ĉe la Katolika Universitato de Argentino (UCA), religiaj geedziĝoj malpliiĝis en

proporcio de pli ol 60% dum la lastaj 20 jaroj. En 1990 la indico de katolikaj geedziĝoj estis 83%, en 2011 ĝi falis al 43%, inter 2004 kaj 2011 54% de naskiĝoj okazis ekster oficiala geedziĝo.

De 2008 ĝis nun, kvar

Nacia Kongreso de Ateistoj, la dua Kongreso de la AILP en 2012 kaj

nombro da manipuladoj sekularaj festoj, kun la apogo formala formo de diversaj organoj de la Argentina Ŝtato, kiu plurfoje disponigis publikajn ejojn por la profito de

sekularaj ciacioj. Ni ankaŭ notu, ke la mou- vemento Por

kolektiva apostateco prenis forton kaj vigecon kiel publika kaj politika ago.

La regiona kunteksto

La rajtoj akiritaj en Argentino de la samseksema komunumo komencis disvastiĝi al Latin-Ameriko kaj laikaj, ateismaj, feminismaj, kontraŭpatriarkaj organizaĵoj, rajto al diverseco. Liberpensuloj- asocioj multiĝis.

Latinamerikaj gvidantoj komencis enkonduki elementojn de maldekstra lingvo en siajn paroladojn kaj ni ĉiuj scias, ke la Apostola kaj Romkatolika Eklezio malamas movadojn kun ajna afineco al marksisma penso.

Urugvajo - lando kiu de la komenco sukcesis establi ŝtatan sekularismon kaj konservi ĝin ĝis hodiaŭ - aprobis la leĝon pri malkrimigo de aborto, grava regiona evento, kaj ankaŭ la leĝan reguligon de konsumo de mariĥuano. La movadoj estas

Studentoj postulas vere laika publika edukado. Bolivio fariĝis plurnacia ŝtato, kiu rekonas la rajtojn de kulturaj malplimulto historie subpremataj de katolika ideologio.

Al tiu ĉi nova realo, kiu tre zorgas por Vatikano, aldonas freŝa fenomeno de tipo reakcia, devenanta en Brazilo, kiu disvastiĝas tra Latin-Ameriko kaj kiu eniras en konkuron kun la katolika por allogi la fidelulojn. Ĉi tio estas la amaskomunikilaro, politika, korporacia, evangelia, novpentekosta kulto, kiu en ĉi tiu lando atingis konsiderindan trarompon ene de la Kongreso de la Nacio precipe kaj en la politika kampo ĝenerale. Kvar ĉefaj Eklezioj administras kapitalon je milionoj kaj okupiĝas pri influkomercado: ĉi tiuj estas la Universala Eklezio, la Asembleo de Dio, la Internacia Eklezio de Dia Graco kaj la Monda Eklezio de la Potenco de Dio.

Postvivo de la Romkatolika Eklezio apostola kaj romia

La elekto de latinamerika kardinalo el Argentino ĉe la estro de la teokratia Ŝtato de Vatikano estis certe parte motivita de la bezono kontraŭstari la progresojn en Homaj Rajtoj kaj la

evoluo en ekonomiaj kaj politikaj modeloj metante en

kaŭzas la privilegiojn de la Katolika Eklezio, kaj en Argentino kaj en la regiono.

Latin- Ameriko estas la lasta bastiono Katoliko, ĉi tiu estas fer- sendube ĵetkuboj por batali konservi ĝin.

Krome, la apero de forta konkurenco de evangeliistoj igis la papon, komence de sia pontifikado, prezidi la Mondan Katolikan Junulara Tago en Brazilo.

La Romkatolika Eklezio estas institucio kiu ne inkludas proletaro, ĝi estas konsistigita de klerikala klaso kiu nombras 1,095,169 individuojn (80% estas viroj, 20% virinoj) kaj 312,426 institucioj tra la lando.

al la mondo. (7) Por plu vivi, ĝi konstante bezonas gigantajn financajn kontribuojn, kiujn ĝi ne kapablas produkti per si mem, krom la dubindaj financaj investoj de la IOR. (8) Tutmondigita novliberala kapitalismo konsistigas la plej bonan eblon por generi financajn mekanismojn. Apogante sin je la Socia Doktrino de la Eklezio, ĝi subtenas malfortajn ŝtatojn, facile klerikigeblajn, kiuj disvastigas katolikajn valorojn, bremsas la antaŭeniĝon de aliaj kredoj, protektas privatan proprieton, delegas socian helpon kaj edukadon al la privata sektoro (ĉefe al la religia sektoro.), kaj tiamaniere alproprigas potencon intertraktan ilon, aŭ pli precize ĝi organizas politikan ĉantaĝon por peti subvenciojn kaj impostsenigon.

Ĉi tiu ekonomia modelo, kiu tenas la tiel nomatajn emerĝantajn landojn en subevoluo, permesas al la Apostola kaj Romkatolika Eklezio sin indulgi sen kontrolo pri financa spekulado, akiri teron sen pagado de impostoj. En multaj landoj, kie ĝi estas en domina pozicio; ĝi estas, post la Ŝtato, la dua plej granda terposedanto.

Papamania en Argentino

Ni povas aserti ke la elekto de Bergolio dum sia pontifikado estis vera malbono por la argentina popolo. diction. Por subteni niajn deklarojn, jen kelkaj ekzemploj de la procezo de re

-evangeligado kiun ni suferas.

Dum la unuaj monatoj post la supozo de Bergolio, 266-a papo, la omaĝoj planitaj de diversaj ŝtataj organizaĵoj invadis la publikan spacon, per la ĉioĉeesto de lia nomo, lia bildo, eksplikitaj referencoj en lia vizaĝo, ĝis la punkto ke en Bonaero la standardo de Vatikano estis levita.

Iuj publikaj oficistoj eĉ preterpasis, provante, foje sukcese, per projektoj de leĝoj aŭ dekretoj trudi lian nomon sur lernejoj, publikaj placoj, stratoj, vojoj, publikaj konstruaĵoj ktp.

La politikaj fortoj plej vaste reprezentitaj en la lastaj elektoj komencis delegi kelkajn el siaj gvidantoj por dialogi kun Vatikano. Bona nombro da membroj de la funkcio

publika en oficejo profitis de viatikoj pagitaj de la Argentina Ŝtato kiel la membroj de la sekvantaro de la Prezidanto de la

Nacio. La deklaroj porcioj al la gazetaro, la paroladoj de la politikoj de la plimulto kaj ankaŭ de la opozicio estas trempitaj de la tezoj de la Socia Doktrino.

cial de la Eklezio. Ni eĉ vidis

magistratoj kaj sindikatestroj prenas ĉi tiun vojon...

Dum tri jaroj, la Episkopa Konferenco de Argentino disvolvas kampanjon en la lando, kiu deklaras urbojn "porviva", la objektivo estas bremsi la protokolojn pri nekondamneblaj abortoj kaj instrui ilin.

starigo de seksa profilaktiko kaj kontraŭkoncipaj praktikoj. Ĝi atingis sian celon en preskaŭ kvardek lokoj, kaj en la administraj konsideroj, la nomo de Papo Francisko estis menciita.

Dum publikaj patriotaj memorceremonioj estas malofte ke reprezentanto de la Apostola kaj Romkatolika Eklezio ne ĉeestas parolante. En ĉi tiuj cirkonstancoj, oficialuloj konstante citas la instruojn de Papo Francisko en siaj paroladoj.

La surtroniĝo de bildoj apartenantaj al katolika politeismo, precipe la Virgulino de Lujan, akiris forton kaj vigelecon.

Unu el la plej maltrankviligaj aspektoj de la politiko de la Apostola kaj Romkatolika Eklezio restas la konstanta provo reklerigi la Publikan Universitaton, laika ekde 1918. Por la momento la atakoj estas limigitaj al konstanta ĉeesto per la biaso.

konferencoj kaj kampanjoj de " Pastoral Universitaria ", la provo okazigi meson en la salonoj de

klaso, por beni kaj instali piajn bildojn en universitataj ejoj, tra la tuta teritorio nacia.

Plurfoje, la Papo petis preĝi por diversaj politikaj kaj juĝaj kaŭzoj, klare alprenante la aferon pri konfliktantaj sociataj aferoj uzante la amaskomunikilan potencon je sia dispono.

Nuntempe ekzistas projekto por reformi la Kodon

Civila kaj Komerca

cial same kiel la Pena Kodo. En

ĉiu el la kazoj, danke al amaskomunikilaro kaj politika premo de la klerikoj, estis prezentita

formuliĝoj

doktrinaj proponoj proponitaj de la Eklezio verŝajna konservi ĝiajn privilegiojn kaj limigi la rajtojn

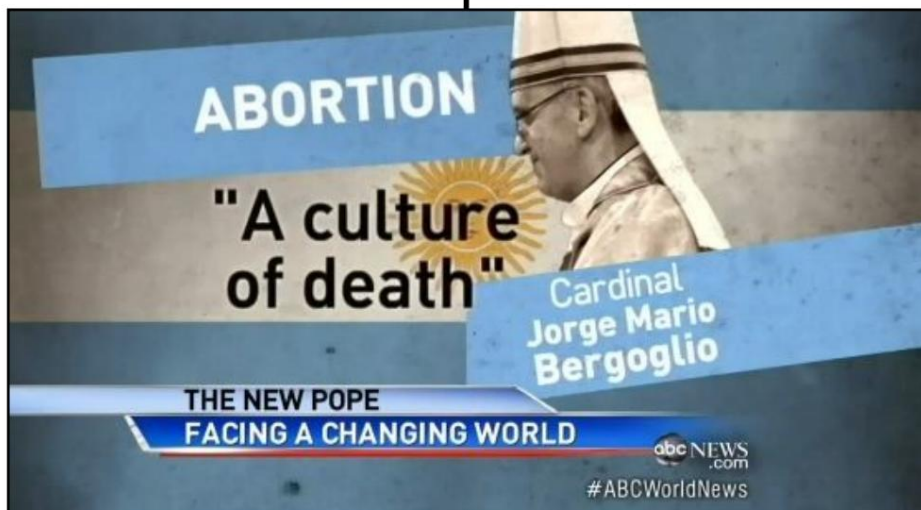
civitanoj.

La Episkopa Pastora Socia Komisiono organizis la " Socian Semajnon ", kunvenon de politikistoj, sindikatistoj kaj altrangaj oficistoj de la ICAR, kies celo estas influi politikistojn sed precipe sindikatistojn. Ĉi tiu evento estis kovrita de la ĉefaj amaskomunikiloj, la ICAR aĉetis komunikajn spacojn je alta prezo.

Danke al la Futbala Mondpokalo, Francis lanĉis la projekton " Scholas " sub la moto "Monda Edukado " kaj sukcesis plani eventojn kun la eksplicita subteno de la Ĉambro de Deputitoj. Interkonsentoj estis subskribitaj kun la Urbo de Bonaero, la deirpunkto por la disvastigo de la doktrina diskurso al publiklernejaj studentoj, alivestita kiel libertempaj agadoj.

Ducentjariĝo de Sendependeco el Argentino en 2016

La 9-an de julio 1816, la Deklaracio de la Sendependeco de Argentino estis subskribita en la Kongreso de Tucuman okazigita en la urbo San Miguel de Tucuman, kiu ĉesigis la subigon de la lando al la Hispana Krono.

Gnole kaj la kurio, tiel malakceptante ajnan kategorion de eksterlanda dominado.

Ĝuste en ĉi tiuj lokoj trempitaj en historio, atestantoj de tiuj revoluciaj eventoj, okazos la oficiala memorfesto de la ducentjariĝo. Sed Vatikano havas

konfirmis, ke en la sama dato, en la sama loko, okazos la Nacia Eŭkaristia Kongreso (CEN) en la ĉeesto de Papo Francisko.

Kio okazas nun - priskribita supre kiel "papamano" - ne estas spontanea movado sed la rezulto de propaganda strategio simila al tiu efektivigita antaŭ la alveno de kardinalo Eugenio Paccelli al la CEI, en 1934, kiam la tereno estis preparita por la rekristanigo de la socio, tiel ke naciismo kaj patriotismo restis ligitaj al katolikismo kaj tiuj kiuj ne konfesis la religion estis konsiderataj eksterlandanoj en sia propra lando. La konvertiĝo de Bergolio al Francisko vekis, ĝis hodiaŭ, ondon de simpatio al la figuro de la papo kiu superfortis katolikojn praktikantajn aŭ ne kaj eĉ individuojn ekster ĉi tiu.

adori. Tiu ĉi furiozo, kiu miksas religion kaj naciisman ekzaltan, eĉ atingis la sindikatojn kaj politikajn partiojn. Tiel, la socia doktrino de la Eklezio insinuas sin en publikajn aferojn.

La devizo de la CEN por 2016 estas: "Jesuo Kristo, Sinjoro de la Historio, ni bezonas vin". Sur la emblemo aperas reprezento de la Domo de Tucuman, kie la Deklaracio de Sendependeco estis subskribita antaŭ 2 jarcentoj.

La oficiala himno de ĉi tiu kunveno alvokas la katolikan naciismon: "Jesuo, ni festas nian patrujon. Dankon pro doni al ni liberecon. Ni volas esti unu nacio. En justeco kaj en vero" kaj la oficiala preĝo diras: "Por la ducentjariĝo de la sendependeco de nia lando ni dankas vin pro via konstanta ĉeesto en nia historio" (10)

En la lumo de la pasinta kaj nuna agado de la Apostola kaj Romkatolika Eklezio en Argentino ni povas pruvi la provon reverki apokrifan historian historion, konstrui popolan imagon en kiu la romkatolikismo estas nemalhavebla por pensi pri nacia identeco kaj konsistigas esencon politika akso.

Antiklerikalismo.

Kontraŭ la progresoj de la klerikalismo, dum kvar jaroj, asocioj de kredantoj kaj nekredantoj, el malsamaj identecaj fonoj, kuniĝis tra la tuta teritorio por formi la Argentinan Kolektivon por Laika Ŝtato (CAEL) kun la celo defendi la totalon. sendependeco de la Ŝtato fronte al religioj. La CAEL ankaŭ laboras kun nefiliigitaj unuiĝoj havantaj afinecojn kun la sekulara ideo. Notu, ke ĉiu konsistiga organizo aŭ membro de la kolektivo estas sendepende tre aktiva; ĉi tiu punkto meritas esti emfazita.

Listo de asocioj

Kolektiva Apostazio "ne en mia nomo"

Konstanta Asembleo por Homaj Rajtoj San Rafael

Civila Asocio de Ateistoj de Mar del Plata.

Civila Komunikado-Asocio por egaleco

Asocio por Civitanaj Rajtoj.

Katolikoj por la rajto decidi.

Nacia Kongreso de Ateistoj en Argentino

tine.

Kurento: "La Kolektivo".

Inter Rios Secular.

Argentina Federacio de Lesbaninoj, Gejoj, Ambaŭseksuloj, Trans.

Unuiĝinta Evangelia Lutera Preĝejo.

Sekulara Instituto de Nuntempaj Studoj.

Nacia Ronda Tablo "Por Egaleco"

Iber-Amerika Reto por Sekularaj Liberecoj.

Agoj en progreso, agoj faritaj de la Argentina Kolektivo por Laika Ŝtato

La kolektivo publikigas ĉiun jaron malferman leteron adresitan al la Prezidanto de la Nacio petante ŝin

ne ĉeesti la Te Deum festitan dum la nacia festo.

La kolektivo prezentis al la Kongreso de la Nacio projekton por modifi la Konstitucion kaj la Civilan Kodon establante la sekularecon de la Ŝtato.

Per publikaĵoj en tutlande disvastigita gazeto li akiris, ke deputito Julian Do-minguez forigu de la Nacia Asembleo la figuron de la Virgulino de Lujan, kiun li mem instalas.

La kolektivo prezentis antaŭ la Nacia Asembleo leĝproponon por Garantii la rajton al libereco de konscio kaj justeco antaŭ institucioj, subskribita de 10 Deputitoj.

Sub la devizo: "La nova Civila Kodo devas ĉesigi la privilegiojn de la Katolika Eklezio", Alejandro Nasif

Salum (FALGTB) kaj Fernando Lozada (Ateistoj MdP) partoprenis publikajn debatojn organizitajn de la Senato.

La kolektivo kunvokis, en 2012, kune kun la Politika kaj Socia Movado Le Collectif, ronda tablo kunigante kredantoj kaj ateistoj nomitan: "Neniaj limoj por ĉiuj kredoj: kontribuoj por la konstruado de laika Ŝtato" kiu okazis en la Salono Cabezas de la Ĉambro de Deputitoj.

En 2012 li partoprenis en la 2-a Internacia Kongreso de Libera Penso (Kongreso de Liberpensuloj de la Amerikoj) en Mar del Plata.

La kolektivo estas kunorganizanto de la unua marŝo por laika ŝtato en Mar del Plata.

Du el ĝiaj reprezentantoj (Fernando Lozada kaj Ana-lia Mas) parolis dum la Tago organizita de la Komisiono pri Konstituciaj Aferoj de la Aŭtonoma Urbo Bonaero en la debato

ĉirkaŭ la forigo de religiaj simboloj en publikaj konstruaĵoj sub la egido de deputito MJ Libertino.

La Argentina Kolektivo por Sekulara Ŝtato denuncas en la amaskomunikiloj, formale kaj konstante, la seriozajn atakojn kontraŭ la laikeco de la Ŝtato fare de la leĝdonanto,

funkciuloj, politikistoj de ĉiuj tendencoj, post la elekto de la kardinalo Georgo Bergolio, nova papo de la Apostola Eklezio Romkatolika .

La kolektivo partoprenis en la Universala Perioda Revizio de Homaj Rajtoj en Argentino, antaŭ la Konsilio pri Homaj Rajtoj de UN, pri la taksado de la situacio de sekularismo en Argentino en 2008 en 2011 kaj publikigis la raporton " Ombres " kiel civila socio. La donitaj informoj estis konsiderataj en la ekzameno de Homaj Rajtoj en la koncernaj landoj.

La kolektivo prezentis ankaŭ peton pri publika klarigo al la AFIP por klarigi la informojn donitajn al la gazetaro pri la prefera traktado por la akiro de fremdaj valutoj donita al individuoj vojaĝantaj al Brazilo okaze de la vizito de la eksa kardinalo Jorge Bergolio. .

La kolektivo prezentis antaŭ ambaŭ Ĉambroj leĝproponon tendencan antaŭeniri pri la demando de kalendaro de festotagoj pli konforma al laikaj festotagoj. Li proponas precipe, ke la 8-a de decembro, festotago dediĉita al festo de katolika kulto, estu forigita kaj prokrastita al la dato de la 10-a de decembro, " Tago de Demokratio kaj Homaj Rajtoj".

La kolektivo establis la naciajn kampanjon de laikaj komunumoj "Dr Carmen Maria Argibay" kun la celo de eliminado de religiaj simboloj aperantaj en publikaj konstruaĵoj.

Konkludo

La kreskantaj progresoj de la klerikalismo en Argentino kaj ĝia regiono faras necese kompreni la batalon por Libera Penso kiel sistemon de aliancoj inter aktivaj organizaĵoj de malsamaj identecoj. Eblas kaj dezirinde unuiĝos ĉiuj, kiuj defendas absolutan liberecon de konscio kaj demokratiajn kaj respublikanajn principojn. (11)

Fernando Lozada

Preparolanto de Latin-Ameriko, Prezidanto de la AILP.

Membro de la Argentina Kolektivo por Sekulara Ŝtato (CAEL).

Prezidanto de la Nacia Kongreso de Ateistoj en Argentino.

Eksprezidanto kaj tenanto de la sektoro "internaciaj rilatoj" de la Civila Asocio de Ateistoj de Mar del

Plata.

Membro de la Sekulara Instituto de Argentinaj Nuntempaj Studoj

La klerikalizado de leĝaro en Argentino de la diktatorecoj (1930-1983)". Fernando Esteban Lozada, aktoj de la 2-a Internacia Kongreso de Libera Penso (Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpensuloj de la Amerikoj) de Mar del Plata

Raporto: "La Sekularismo de Argentino" Fernando Esteban Lozada, aktoj de la 3-a Kongreso de la Internacia Asocio de Liberpensuloj, Concepción, Ĉilio, 2013.

"La papo de Hitler aŭ la vera rakonto de Pio XII"
John Cornwell, Ed Planeta, 2001

"De la liberala ŝtato ĝis la katolika nacio", Loris Zanata, Nacia Universitato de Quilmes, 1996.

"La instruplano de Francisko", Fernando Esteban Lozada, AILP-Procedoj 2013

Dua argentina nacia censo (1898)

Kvina argentina nacia censo (1960)

Nacia Eklezia Gvidisto (2001) eldonita de la Argentina Katolika Informa Agentejo (AICA)

Enketo de la Katolika Universitato de Argentino - ED-SA (2013).

Unua Enketo pri Religiaj Kredo kaj Kondutoj en Argentino Dr Fortunato Mallimaci, Dr Juan Esquivel, Gabriela Irrazabal, Bonaero la 26-an de aŭgusto 2008.

http://www.fides.org/es/news/34300-Vatikanaj_statistikoj_de_la_Katolika_Eklezio2012UWiNrErl-p0g.

"La malbeno de papo de argentina origino" Fernando Esteban Lozada, Actes AILP 2013

<http://www.waica.org/12622-tucuman-presento-el-congreso-eucaristico-nacional.html>

"Ago de Libera Penso, Fernando Esteban Lozada, Actes AILP 2013

Francisco Delgado, Prezidanto de Europa Laica

Al amikoj kaj amikoj

liberpensantaj
laikoj, mi transdonas al vi la
fratajn salutojn de
direktoraro
tion, de niaj teritoriaj grupoj kaj
asocioj
rial'oj , same kiel membroj
el Europa Laica; ankaŭ laikaj
organizaĵoj kun kiuj ni kunlaboras
daŭrante kiel la

estas: MHUEL (Movado al Sekulara Ŝtato en Aragono) kaj Laikotasun
(kolektivo por la sekularismo de Gui-puzcoa). Kaj kompreneble milionoj da
hispanaj civitanoj, kiuj, ĉiu siamaniere, provas batali por konstrui pli da
demokratio, tio estas Laika Ŝtato.

Ni etendas nian plej fratan bonvenon al niaj laikaj kaj liberpensaj amikoj el
Latin-Ameriko kaj aliaj regionoj de la mondo al ĉi tiu malnova kontinento
(Eŭropo) plena de doloro kaj politikaj likoj kiuj subfosas demokratiojn kaj
rajtojn, kiuj ŝajnis firmigitaj.

Estas konate kaj nenecese emfazi la historian fakton de la altrudo de la
katolikismo en Hispanio dum jarcentoj, la plej gravaj trajtoj, eĉ hodiaŭ
restas en ŝtataj institucioj.

Hispanio, krom mallongaj periodoj en la 19-a jarcento kaj la tre mallonga
periodo de la Dua Respubliko, neniam prenis la politikan kaj socian vojon
de liberecoj kaj rajtoj establataj de la klerismo.

Nek la formala demokratio komencita kun la malkresko de
la diktatoreco de Franko kaj la Konstitucio de 1978, prezentis al ni tiun ĉi
vojon, ne plu la formon de la Ŝtato... (La hereda monarkio, en la loko
hodiaŭ, estas produkto de Franko); ne plu civitanaj rajtoj; eĉ malpli kio
koncernas la sekularigon de

institucioj kie

La filozofio de la Isabelin-kon-
kordatoj de 1851 ne povas esti
valida.

kaj Franco 1953, danke al
interkonsentoj kun la

Sankta Seĝo en 1979, kiuj estas
la kaŭzo aŭ "alibio

politika" por ke la Hispana Katolika
Eklezio ĝuu enormajn politikajn,
teni

simbolajn, jurajn, ekonomiajn kaj
fiskajn privilegiojn en aferoj de E-

edukado kaj sociaj servoj. Kelkajn panerojn de ĉi tiuj privilegioj, la registaro
ankaŭ asignis al aliaj religioj, aplikante la malĝustan (sed memservan)
signifon de "religia libereco".

Por provi ripari tiun situacion, ni kalkulas, unuflanke, je la rapida sekularigo
de la hispana socio kaj la fino de la ĉiam pli evidenta prestiĝo de ĉiuj
religiaj societoj. Aliflanke, politikaj proponoj kaj socia agitado, kiujn laikaj
organizaĵoj kiel Europa Laica efektivas por la konstruado de laikaj ŝtatoj,
nome demokratio kaj plenaj civitanecaj rajtoj; kaj fine kaj en ĉi tiuj ekscitaj
tempoj, sed kun tiom da necerteco, ni havas grandan esperon pri la kolapso
de certaj praaj formoj de politiko, malproksime de la bezonoj de ĉiuj
civitanoj.

Sed la demando ne estos facila. Antaŭ ĉio, la Katolika Eklezio kaj aliaj religiaj
organizaĵoj akumulas grandegan ekonomian, politikan kaj amaskomunikilan
potencon. Due, ĉar la sekularigo de la socio kunportas (bedaŭrinde) certan
apatian kaj malinteresiĝon pri aferoj rilataj al liberpensado kaj sekularismo,
trie, ĉar atestantoj de nova tre maltrankvila etapo kaj en Hispanio kaj en la
mondo, kie la progresado de certaj fundamentismoj kaj lokaj

listoj, kiuj povus rezulti el la malespero de la popolo per la manko de decaj
laborpostenoj kaj la enorma

sociaj malegalecoj, kiel sekvo de rabema kapitalismo, kiu nutras "bonfaran merkaton" esence kontrolitan de la Eklezioj.

En la cetera Eŭropo aferoj ne estas multe pli bonaj. Komence de la 21-a jarcento, la perdo de civitanecrajtoj (inkluzive de laboro kaj sociaj rajtoj) gajnitaj dum jardekoj estas perditaj kiam kelkaj ankoraŭ ne sukcesis gajni ilin. La influo sur la politiko de la malsamaj Eklezioj (la kristana plimulto), estas evidenta, de Rusio ĝis Portugalio, de Norvegio ĝis Italio... Eĉ en tio, kiu estas konsiderata kiel la "patrino de la "Pean" Francio .

En Hispanio, Eŭropo Laica, krom proponi sennombrajn politikajn kaj sociajn rimedojn por starigi la sekularecon de institucioj kaj forigi la privilegiojn de la katolika socio, en 2009 ni ellaboris kaj prezentis al ĉiuj parlamentaj grupoj proponon de "Organika leĝo pri libereco de konscienco." en provo normaligi la konstitucian statuson de la Ŝtato

senkonfesia. Neniu sukceso ĝis nun.

En 2013 ni ankaŭ aprobis la iniciaton promocii kiel mondan aŭ internacian tagon de "sekularismo kaj libereco de konscio", la 9-an de decembro, kiu ne estas alternativa aŭ antagonisma kun la 20-a de septembro promociita kiel Internacia Tago de la liberpensuloj kaj de la liberpensulo, sed komplementa.

Kialoj: la 9-an de decembro 1931 probable estis aprobita la plej laika konstitucio en la mondo : tiu de la Dua Hispana Respubliko. Tio koincidas kun la dato de la aprobo en 1905 de la leĝo pri apartigo de religioj kaj de la Ŝtato en Francio (eĉ se oni komprenas, ke la francaj kamaradoj havas certan prudenton, pro la maniero kiel ĝi evoluis kaj uzis por la politika povo).), por hispanaj sekularistoj kaj aliaj sekularistoj en multaj landoj, la leĝo de 1905 estas referenco.

Ankaŭ efektivigi internacian monitoradon de la mezuro de sekularismo kaj civitanrajtoj

malnobla, konfesa... ni kreis kaj leĝigis kiel markon la Observatorion de Sekularismo kaj Sekularismo.

En ĉi tiu jaro 2014, post multnombraj internaj diskutoj, ni aprobis kaj ni ĵus prezentis tion, kion ni aspiras esti minimumaj principoj por Eŭropo, en ĉi tiuj konvulsioj de amasa perdo de rajtoj: La Eŭropa Ĉarto por sekularismo kaj sekularismo kaj libereco de konscio.

La celo de sekularismo devus esti celo de eŭropa integriĝo, direkte al kadro por protekto de libereco de konscio preter naciaj limoj.

nales. Ĉi tiu celo ankoraŭ estas pritraktata defio, ĉar estas tre profundaj kontrastoj kaj diferencoj inter ŝtatoj. Estas landoj kun pli forta sekulara tradicio kaj aliaj sekularaj, kie ankoraŭ ekzistas forta religia ĉeesto kaj klerikalismo en publikaj politikoj.

Krome, post la reformo de la Eŭropa Konstitucia Traktato de Lisbono de 2007, kaj kontraŭ la politiko de institucia sekularismo en la Ŝtatoj de la Unio, oni asertas, ke la eŭropaj institucioj respektas kaj ne antaŭjuĝas, pro la interna juro de ĉiu Ŝtato. , iliaj internaj rilatoj kun religioj aŭ filozofiaj kaj senkonfesaj organizaĵoj kaj krome ke ili konservas malferman dialogon kun aliaj religioj. Tio, kunligita kun fluo de partia politika opinio super la asertoj de eŭropaj landoj de "kristanaj radikoj", lasas la komunajn rajtojn de eŭropa civitaneco al elekteblaj individuoj karakteron super sinesprimlibereco.

scienco sen. La sama validas por la Eŭropa Kortumo pri Homaj Rajtoj, kun kies opinioj malofte konflikta

la leĝoj aŭ politikoj aŭ juĝaj decidoj de ĉiu ŝtato.

Ideologioj, kiel religiaj aŭ novliberalaj, trudas siajn ekskluzivajn manierojn kompreni la mondon kaj interrilatojn.

personaj, iliaj apartaj dogmoj kaj iliaj neegalaj sociaj politikoj al ĉiuj civitanoj, kreante tiel enormajn sociajn kaj ekonomiajn malegalecojn kaj defiojn al la rajtoj de la plimulto de la loĝantaro kaj precipe de la plej malfavorataj grupoj surbaze de socia klaso, sekso, seksa orientiĝo, etna aŭ nacia origino, funkciaj kapabloj, ktp.

la civitaneco.

Esprimlibereco (en ĉiuj ĝiaj formoj: arta, akademia, ktp.) estas garantiita, sen ke la Ŝtato aŭ premgrupo, religia aŭ apartenanta al aparta komunumo povas limigi ĝin nome de malpermeso nur koncerne siajn proprajn membrojn.

Necesas do antaŭenigi laikecon kiel a

movado por sekularismo en Eŭropo. Tial Euro-
pa Laïca proponas al la civila socio kaj ĝiaj
bazaj organizaĵoj, politikaj partioj, la diversaj
registaroj kaj eŭropaj institucioj, la Eŭropan
Ĉarton por venonta sekularismo kaj sekularismo
kaj libereco de konscienco.

El la 11 artikoloj mi legos al vi nur tion,
kio estas deklarita, vi ricevos la tekstojn,
en la franca, hispana, angla, kaj kiuj
estas ankaŭ afiŝitaj en nia retejo: laicismo.org

1. Konscienco-libereco

Devus esti prioritato por ŝtataj institucioj antaŭenigi kaj certigi plenan liberecon de konscio, penso kaj esprimo por ĉiuj homoj, sendepende de ilia origino aŭ nacieco. Same oni devas respekti la striktan disigon de Ŝtatoj rilate religiojn kaj apartaĵojn.

2. Neniu malpermeso pro dogmaj kialoj.

Burĝaj, juraj, politikaj, kulturaj kaj sociaj strukturoj estu organizitaj kun respekto al ĉiuj rilataj individuaj kaj kolektivaj liberecoj.

al la ĝenerala intereso kaj la ĝuo de publikaj bonoj, sen apartaj interesoj de dogma naturo, religiaj aŭ ne, povantaj esti etenditaj al ĉiuj;

La efektivigo de progreso en scienca kaj teknologia esplorado ĝuos plenan liberecon, algluante nur al la kadro de civila juro voĉdonita.

de demokratie elektitaj kaj laŭleĝe respondecaj aŭtoritatoj, kondiĉe ke ili ne estas rezulto de religia enmiksiĝo aŭ partikularisma ideologio. Opinioj (aŭ malpermesoj) de religia tipo ne estos konsiderataj de eŭropa leĝaro se ili implicas diskriminacion aŭ privilegion kontraŭe al la principoj de sekularismo.

Ŝtatoj garantios liberecon de konscio por ke neniu estu submetita al kuracado kontraŭ sia volo aŭ al senutilaj aŭ malnobligaj praktikoj, per respekto de la volo de la persono pri la rajto morti digne, per leĝigo de la rajto je eŭtanazio kaj helpa memmortigo.

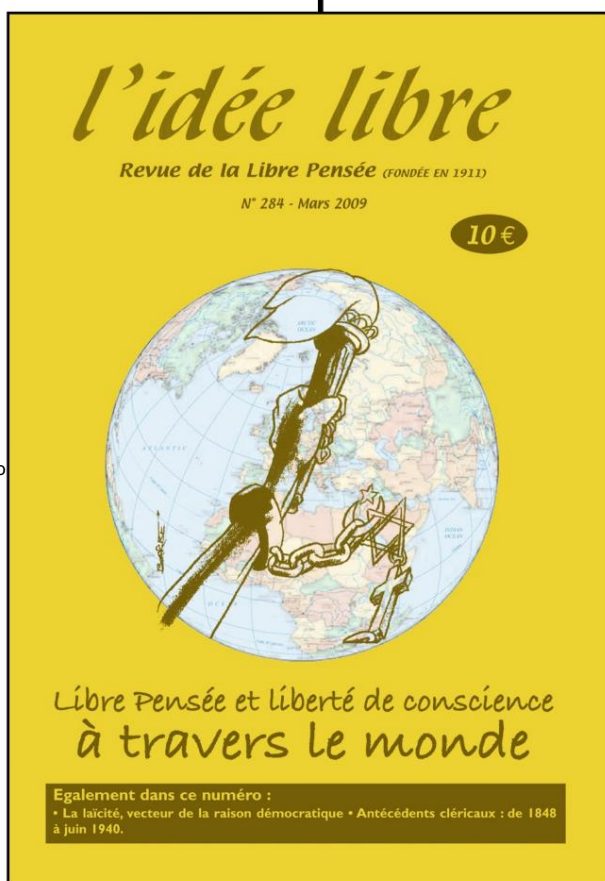
3. Sendependeco de Ŝtatoj koncerne Ekleziojn kaj religiojn.

Eŭropaj institucioj garantios sian absolutan sendependecon de religiaj konfesoj, pastraro kaj siaj religiaj influoj.

Ŝtatoj devos abolicii aŭ eviti ĉiujn interkonsentojn aŭ konkordatojn kun religiaj konfesoj por eviti limigojn al libereco de konscienco aŭ libereco de esprimo.

enmiksiĝo en civilaj juroj komunaj al ĉiuj civitanoj.

La civilaj, sociaj, kulturaj kaj edukaj respondecoj estiĝantaj de eŭropaj politikoj estos

supozitaj de publikaj servoj kaj ne devas esti metita en la manojn de privataj estaĵoj, inkluzive de tiuj administritaj de religiaj konfesioj.

En aferoj de religio, la ekzercado de legitimaj rajtoj (individua kaj kolektiva) estos certigita ene de la privata sfero, kiu el ĝi eliras, sen iam enmiksiĝi en la publikan kaj politikan sferon.

La malsamaj kredoj

ne estos financita de la Ŝtatoj. La traktado ankaŭ devas esti harmoniigita

impasto de religiaj estaĵoj, per forigo de ĉiuj impostsendevigoj kaj subvencioj

inventoj kiuj profitigas ilin. Kie aplikeble, ĝis memfinancado kaj la kompleta elimino de impostaj privilegioj, estos publika kontrolo kaj totala travidebleco de publika financado donita, en ĝiaj diversaj formoj, al religiaj estaĵoj.

Religiaj institucioj devus esti regataj de privata juro kaj tial ne povas esti konsiderataj publikaj estaĵoj kaj devus forigi reguligon de la delikto de blasfemo de juraj ordoj tra Eŭropo.

Religiaj simboloj aŭ alia aparta ideologia naturo ne ĉeestos en oficialaj publikaj agoj aŭ en publikaj ejoj de iu eŭropa ŝtato. La ĉeesto de politikistoj kaj ŝtatoficistoj, kiel tia, dum ceremonioj de iu liturgia kaj religia kredo aŭ ajna ago de speciala ideologia naturo, same kiel la entrudiĝo de religiaj ceremonioj en burĝajn agojn.

Neniu eŭropa ŝtato aŭ publika institucio rekonos la Vatikanon, nek la Sanktan Seĝon kiel ŝtaton kaj, do, neniujn diplomatajn rilatojn, nek en la kadro de la Unuiĝintaj Nacioj kaj ĝiaj internaciaj organizaĵoj.

4. Virinaj rajtoj

Ĝi estas garantiita, sen ambigueco, la rajtoj de virinoj al egala partopreno en la politika kaj socia vivo. Neniu restriktoj pro religioj, etnoj aŭ aparteno al aparta komunumo aŭ aparta socio estos konsiderata de eŭropaj leĝoj.

paganoj aŭ iliaj ŝtatoj. La libereco de konscienco de virinoj fari patrinecon aŭ aborton en la

kadro de iliaj seksaj kaj reproduktaj rajtoj, povas esti ekzercitaj en ĉiuj eŭropaj landoj libere kaj en la publika sfero. Ajna formo de perforto kontraŭ virinoj estas malpermesita kaj estos kialo por disvolvi tutmondan kampanjon de

de eŭropaj landoj.

5. Rajtoj de infanoj kaj dekeljaruloj

Specife protekti la rajton al libereco de

scienco de infanoj kaj adoleskantoj, sendepende de la ideologiaj konvinkoj de siaj gepatroj aŭ gardantoj tors.

La leĝoj regantaj Eŭropon konsideros la statuson de eŭropaj infanoj kaj adoleskantoj kiel liberaj civitanoj konservante ilin kontraŭ ajna kondiĉado de doktrina aŭ dogma truda naturo, inkluzive de seksa kripligo praktikita por supozata religia aŭ kultura kaj altrudo de plenkreskuloj de ajna religio, rito. aŭ ideologia konvinko.

Infanlaboro estas malpermesita kaj ĉi tiu malpermeso

etendiĝos al eŭropaj kompanioj aŭ kompanioj kiuj konservas fabrikojn ekster Eŭropo, kaj mezuroj estos prenitaj kontraŭ infanlaboro en aliaj landoj.

6. Publika kaj laika edukado en Eŭropo

Ĉiuj eŭropaj landoj garantios publikan, demokratikan kaj laikan edukadon al siaj civitanoj, dediĉitan al la evoluo de personeco, libereco de konscio, egaleco kaj plena civitaneco kun universala scienca, arta kaj humanisma enhavo, sen neniu ĉeesto de religia endoktrinigo en la programo aŭ en la programo. la simboleco.

7. Rajtoj de migrantoj

Homoj delokitaj de aliaj landoj al ajna eŭropa lando pro sociaj, ekonomiaj aŭ politikaj kialoj ĝuas la samajn rajtojn, devojn kaj liberecojn kiel hejmantoj de la lando.

ricevo. Eŭropa juro ĉiam regos super eŭropa juro pri rajtoj kaj liberecoj super la origina nacia leĝaro kiu limigas aŭ malobservas ilin.

8. Reciproka respekto kaj identeco de rajtoj kaj devoj.

Eŭropaj institucioj devus ebligi kaj antaŭenigi la praktikon de reciproka respekto koncerne etnajn kaj kulturajn diferencojn en la kunteksto de ampleksa identeco de rajtoj kaj devoj por ĉiuj civitanoj. Ĉiuj devas batali kontraŭ malstreĉiĝo

rasismaj aŭ apartigismaj movadoj, kaj laŭ publikaj kaj privataj politikoj kaj socia vivo. Ili devas respekti la fundamentan principon, ke la legitima rajto esti malsama ne povas konduki al neakceptebla diferenco en rajtoj.

9. Solidareco inter popoloj

Eŭropaj Institucioj kaj internaciaj agentejoj instigas naciajn registarojn fari agojn de solidareco inter la popoloj, precipe en la ŝtatoj kun la plej malriĉa kaj socia ekskludo. Tiu ĉi solidareco celas atingi solvojn de socia justeco desegnitaj en tre larĝa kadro, sen kiu ne eblas ekonomia disvolviĝo kaj laŭ individuaj rajtoj kaj liberecoj.

ebla.

10. Disvastigo de rajtoj kaj disvastigo de laikaj valoroj.

Eŭropaj institucioj antaŭenigos sekularismon kaj certigos, ke ĉiuj reguloj kaj rekomendoj venas de ĉi tiuj instancoj. Institucia sekularismo estos objekto de strikta respekto siaflanke, ili faciligos ĝian evoluon kaj disvastigon kun la ĝenerala intereso kaj socia kohezio kiel ĝia celo, ili instigos ĉiujn eŭropanojn certigi, ke iliaj konstitucioj kaj aliaj naciaj leĝoj baziĝas sur sekularaj principoj. . En ĉiu kazo, ĉi tiuj principoj estos disvastigitaj sen ajna objeto.

pritrakti en iu ajn ŝtato.

11. Garantio de sekularismo de eŭropa civila paco kaj harmonio.

La filozofiaj, etikaj, moralaj, demokratiaj kaj civitaj valoroj sur kiuj baziĝas sekularismo kaj konvertas ĝin en akcepteblan fundamenton por ĉiuj mensoj plenigitaj de libereco, justeco kaj reciproka respekto. Ĝi do havas universalan alvokiĝon, ĉar ĝi proponas pozitivajn kaj ĝustatempajn solvojn al multnombraj sociaj kaj civitaj problemoj renkontataj en la plej multaj eŭropaj landoj kaj aliaj partoj de la mondo. Kiu implicas ankaŭ la principojn de justeco kaj la persekutado de krimoj kontraŭ la homaro fare de nacia kaj eŭropa justeco, eĉ preter ĝiaj limoj.

Tial, estas esence kaj je la publika intereso de individuoj, sociaj grupoj kaj naciaj aŭtoritatoj, ke sekularismo estas konsiderata kaj antaŭenigita ene de Eŭropo kaj ĝia ekstera politiko kaj doni bazon por real-

acion de unuiĝinta civitaneco.

Fine, ĝi estas kadro de konkretaj postuloj por sekularismo kaj libereco de konscio en Eŭropo.

Krom la aliroj priskribitaj en ĉi tiu Ĉarto por sekularismo kaj libereco de konscio, jen la sekvaj specifaj postuloj kiel minimumo de sekularismo en Eŭropo estas finitaj:

LIBERECO

- Plena rekono de libereco de konscio, penso kaj esprimo.
- Forigo de ĉiuj blasfemaj ofendoj.
- strikta apartigo de registaroj kaj institucioj koncerne konfesojn aŭ religiajn partikularismojn. Inkludo de sekularaj principoj en nacia kaj eŭropa leĝaro.

- Rekono de religiaj estaĵoj sub privata juro samnivele kiel iu ajn alia asocio.
- Forigo de ĉia Konkordato kun la Katolika Eklezio aŭ ajna alia interkonsento kun aliaj religioj fare de iu Ŝtata aŭ Eklezia institucio de EU.
- elimino de publika financado de religioj kaj ĉiuj impostaj privilegioj.

- Respekto al sekularismo en publikaj oficejoj kaj spacoj por eviti la ĉeeston de reprezentantoj de la publiko en religiaj ceremonioj kaj ankaŭ religiajn simbolojn en agoj en la publika sfero.

- Neniu politika rekono de Vatikano kiel ŝtato ene de la internacia komunumo nale.
- Garantii liberecon de esprimo de sekularaj principoj kaj ideoj, kaj kanalojn de partopreno de organizoj kun laikaj institucioj kiuj rekte koncernas ilin.

- Kreo de eŭropa observatorio pri sekularismo.

EGALECO

- Garantii al ĉiuj eŭropaj civitanoj publikan lernejon, inkluzive de universala, demokrata, libera kaj laika.

- Malpermeso de ajna formo de diskriminacio pro fizika, intelekta, sociekonomika, seksa, seksa orientiĝo, etna aŭ nacia origino aŭ alie.

- Respekto de pacienca aŭtonomeco kaj rekono de la rajto je eŭtanazio kaj helpa memmortigo.

- plena egaleco de rajtoj inter virinoj kaj viroj.

- Rekono kaj garantio de la rajto al libera aborto.

- Malpermeso de ĉiuj formoj de perforto kontraŭ la virinoj.

- Rekono kaj protekto de la rajtoj de infanoj kaj adoleskantoj, ankaŭ ilia libereco de konscio kaj ne esti endoktrinigita en la familia kaj lerneja medio.

- Malpermeso de infanlaboro.

- Egalaj rajtoj por migrantoj kaj la supereco de eŭropa juro super la rajtoj kaj liberecoj de la nacia leĝaro de origino.

- Malpermeso kaj procesigo de ĉiuj formoj de rasismo, apartigo kaj diskriminacio.

SOLIDARO

- rektaj kaj publikaj servoj sen religia aŭ privata enmiksiĝo.

- aktivaj publikaj politikoj kontraŭ malriĉeco kaj socia ekskludo.

- Ekstera politiko por paco, solidareco kaj kunlaboro inter popoloj.

Ĉi tiu letero estos prezentita al EU. Politikaj institucioj, la Konsilio de Eŭropo kaj la politikaj reprezentantoj de tiuj instancoj el ĉiuj ŝtatoj. Al civitanoj kaj organizita civila socio.

Ni fidas je via subteno.

Interveno de Christian Eyschen

Konkludoj por a Internacia Enketa Komisiono pri la krimoj de la Eklezioj

Karaj amikoj, karaj kamaradoj,

Ni aŭdis dum ĉi tiu mateno -

naskita de nia IV-a Kongreso de la Internacia Asocio de Libera Penso, metita sub la komunan Prezidantecon de Antonio Vergara, David Silverman, Fernando Lozada, kaj David Gozlan, la enkondukan prezenton de nia

amiko Keith Porteous Wood

kiu faras energian agadon

en interjurisdikciaj kazoj

nacia

tiel ke la

Vatikano, ne-tre multe

faras

rakontas pri krimaj agoj

nels de la

membroj de

Katolika Eklezio.

Tiam niaj amikoj Nina Sankari el Pollando, Maria Man-tello el Italujo, Francisco Delgado el Hispanujo kaj Fernan-do Lozada el Argentino klare indikis la problemojn en siaj respektivaj landoj.

Hodiaŭ, estas klare, ke la krimoj de la Katolika Eklezio havas internacian amplekson. Ne plu eblas al li kaŝi sin malantaŭ la arboj de konfeso kaj eklezia disciplino por kaŝi la arbaron de siaj abomenaĵoj.

Ŝi devos respondi. Fronte al la skandalo de tio, kio okazis en Irlando, daŭre aperas demandoj. Aparte, kiel informite de Franca Libera Penso pri la rolo de certaj religiaj Kongregacioj. La Kongregacio Notre-Dame du Bon se-cours estas franca kongregacio, pli precize kiu havas sian sidejon en Parizo. Bone

Savo Genoralat estas la sidejo de la Internacia Kongregacio

nal de la Bona Sekurso lokita en la Domo Patrino ĉe strato 28 Nia Sinjorino Kampoj en la 5-a

ronda - mensogas. Estas ŝi kiu kreis la Katolika Centro

likvo de Tuam, en la Irlando, kie la korpoj de infanoj estis malkovritaj en majo 2014. La esploro de historiisto evidentigis la morton, pro subnutrado aŭ mistraktado, inter 1925 kaj 1961, de tiuj infanoj, kiuj nombris 796.

Vatikano provas malpermesi esploron pri embryons supernombra kaj ŝi indignas ke ĝi estas atenco. Li havis malpli da skrupuloj por kovri per la mantelo de Noa la tre realan morton de tiuj 796 infanoj kaj novnaskitoj.

La Internacia Asocio de Libera Penso proponas
establi:

internacia enketa komisiono por prilumi en ĉiu lando, sur ĉiu kontinento la realecon de la krimoj de la Katolika Eklezio.

Por preni la proponon de la BECLP, datita la 28-an de junio 2014, de sendependa internacia komisiono en la Irlando

Ĝi proponas al ĉiuj siaj membro-asocioj starigi en sia lando nacia enketan komisionon, kunvenantan personecojn kaj funkciulojn konatajn pro sia sendependeco por fari ĉi tiun esploron, laŭ la formo kiun ili deziras kaj la plej taŭga por lasi la tutan lumon. esti verŝita.

Ĝi petas ilin fari skriban raporton kaj nomumi personon por sidi en la Internacia Komisiono de Enketo, kiu estos respondeca por studi tiujn raportojn, publikigi ilin, kaj prononci, dum sesio oficiala internacia frazo, la frazon, kiu liberigas pensulojn de tra la mondo solene alparolos al Vatikano.

Dankon.

The image shows the cover of the magazine 'La Raison'. At the top left is the logo 'LA RAISON' with a stylized 'L' and 'P' inside a circle. To the right is the title 'La Raison' in large red letters. Below the title, it says 'N°596 - DECEMBRE 2014' and '3,50 €'. The main headline in yellow on a green background reads '800 corps d'enfants retrouvés INTERPELLATION'. Below this is a black and white photograph of a hospital ward with several nuns in white habits standing around cribs containing children. At the bottom of the green area, the text reads 'La Congrégation du Bon Secours a-t-elle quelque chose à répondre ?'.

La interreta ligilo

<http://www.internationalfreethought.org/>